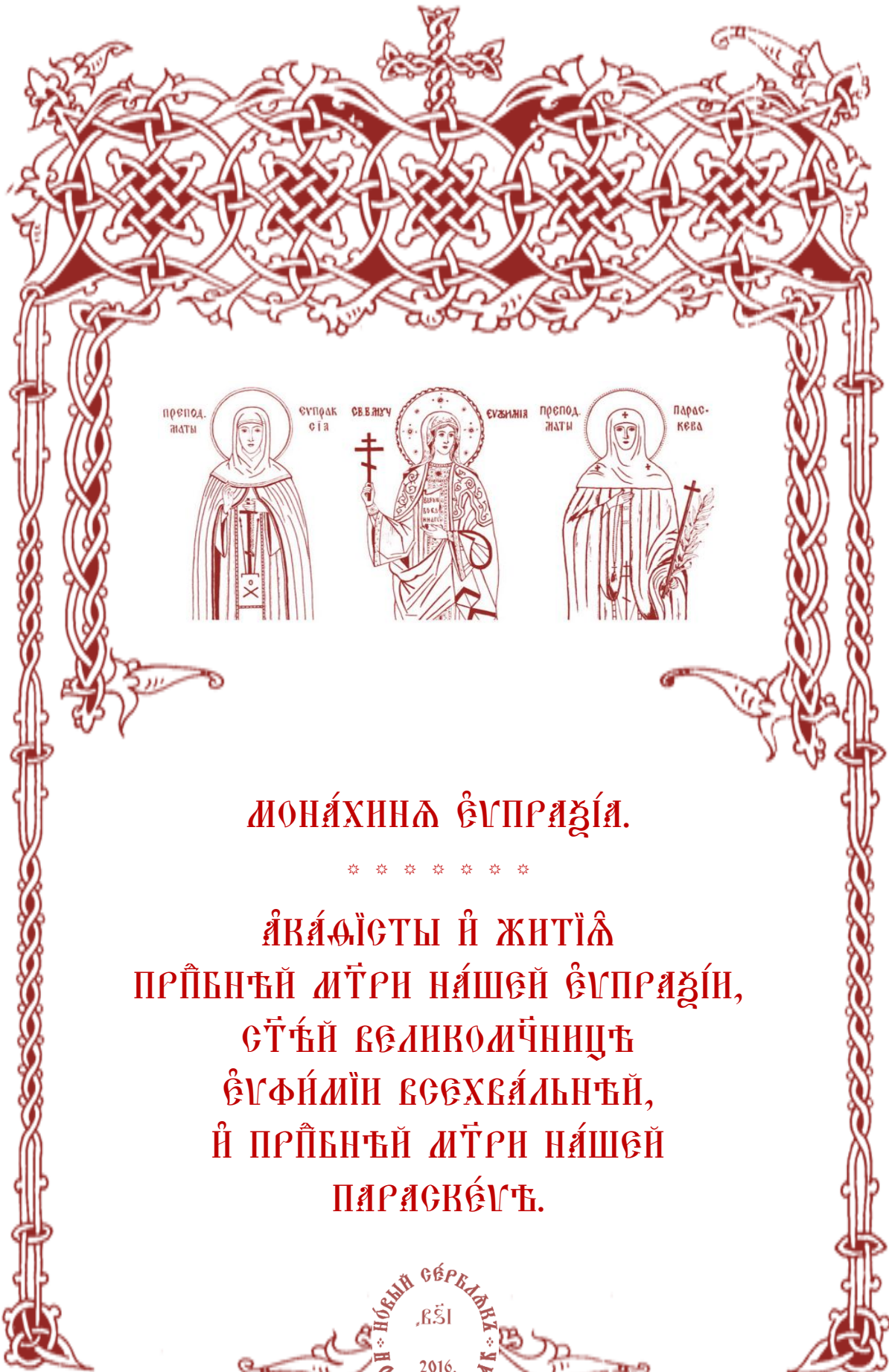

МОНАХИНА ЕУПРАЖІА.

* * * * *

ІВАНІСТЫ І ЖИТІЇ
ПРІБНѢЙ МТРИ НАШЕЙ ЕУПРАЖІИ,
СТѢЙ ВЕЛИКОМЧНИЦѢ
ЕУФІМІИ ВСЕХВАЛНѢЙ,
І ПРІБНѢЙ МТРИ НАШЕЙ
ПАРАСКЕВѢ.

МОНАХИЊА ЄВПРАКСИЈА

ТРИ
АКАТИСТА

СВЕТА ПЕТКА
СВЕТА ЈЕФИМИЈА
СВЕТА ЄВПРАКСИЈА

РАВАНИЦА
Ѧ·Ц·Ѧ·Ѧ·

ЅВѢТА ПРѢБНѢЙ МѢРИ НАШЕЙ ЁВПРАЖІИ.*1

[ПразднѣмѢй кѣ-гѡ іѡіа].

Кондакъ ѿ.

МЗБРА́ННА[А] красота́ мона́шескагѡ ли́ка была́ єси́, прѣ́бнаѧ ёвпра́жїе: безстра́стїемъ оукра́сѣвъ житїе́ твоє́, ѿ поще́ніе ѿзра́дное воспрї́имъ со́вѣстїю чїсто́ю, въ мѣ́твахъ ѿ́акъ безплѣ́тна[А] пребыва́ющи, возста́ла єси́ въ мі́рѣ ѿ́акъ є́нцѣ пресвѣ́тлоє, ѿ просвѣ́щала єси́ вѣ́рныхъ зовѣ́щыѧ тѣ́ со оумиле́ніемъ: **Р**а́дѡи́ѧ, прѣ́бнаѧ ёвпра́жїе равноо́гѣльнаѧ.

Їкосъ ѿ.

МГГЛѢ́скомѸ житїю́ поревно́вавши, прѣ́бнаѧ, всѧ́ земна́ѧ ѡста́вив[ши], ко хрѣ́стѸ прите́кла єси́, ѿ тогѡ́ за́повѣ́дми ѡгражда́ющисѧ ѡбви́ласѧ єси́ ѿ́акъ стѣ́на непоколе́блема[А] ѡ́ вражї́ихъ нападе́ній. се́гѡ́ ра́ди зове́мъ тѣ́: **Р**а́дѡи́ѧ, бл҃гоу́чїѣвагѡ ѡ́ца ѡ́расле: ра́дѡи́ѧ, бл҃гоговѣ́йныѧ мѣ́ре вѣ́тве. ра́дѡи́ѧ, бл҃гї́ю є́ѧ вѣ́ѣѧ ѡ́зареннаѧ ѿ въ чѣ́дный свѣ́тъ є́гѡ́ призѡ́аннаѧ: ра́дѡи́ѧ, тогѡ́ бл҃гї́ю тѣ́ломъ ѿ дѹ́хомъ чїстаѧ до конца́ пребы́вшаѧ. ра́дѡи́ѧ, ѿ́акъ крѣ́пкою вѣ́рою ѿ тѣ́плою лю́бвию ко хрѣ́стѸ просї́ала єси́: ра́дѡи́ѧ, ѿ́акъ то́мѸ вѣ́рнѡ до сме́рти послѹ́жила єси́. **Р**а́дѡи́ѧ, прѣ́бнаѧ ёвпра́жїе равноо́гѣльнаѧ.

1 приређено (пренешено са транскрипта (цсѧ текст савременим србским словима) на текст цсѧ словима и приведено нормама савремене руске редакције цсѧ језика) према издању: „ТРИ АКАТИСТА“ саставила монахиња Евпраксија (Цветковић), сестра манастира св. Петке код Параћина, својој св. ПРЕП. МАТЕРИ ЕВПРАКСИЈИ, св. своје духовне матере СВ. ВЕЛИКОМУЧ. ЈЕФИМИЈИ, св. свога манастира ПРЕП. МАТЕРИ ПАРАСКЕВИ. Библиотека манастира Раванице, бр. 2. С благословом његовог преосвештенства епископа браничевског господина Хризостома. Издање манастира Раванице, 35233 Сење. Штампa „Сава Мухић“, Земун 1975. Напомена: У заградама [...] дати наши додаци, одн. испуштено у изворнику.

Кондакъ Ё.

Рѣдѣщ[ы]ѧ тѣ спѡсѣтницы твоѧ, прѣбнаѧ ѡупражѣе, седмолѣтнѣ ѡтроковицѣ ѡцѣ, во ѡггльскѣй ѡночестѣ ѡбразѣ ѡблечѣннѣ[ю], ѡ тебѣ блѣгодарнѣ поѡхѣ бѣ: **А**ллилуѣа.

Їкосъ Ё.

Рѡзѡмѡмъ ѡ прѣмѣрѡстѣю ѡѡкрѡшеннаѧ, мѡжеескимъ ѡ тѣвѣрымъ сѣѡущи смѣсломъ, ѡѡкрѡсивши дѡшѣ своѣ бѣжѣтѣвеннымѣ лѣпотами добродѣтелей, крѣсномѣ слѡвѣ нынѣ прѣдѣстоѡиши, ѡ молишиѧ за всѧ поѡущыѧ тѣ сѣце: **Р**ѡдѡиѧ, ѡггльскѣй ѡбразѣ ѡ смиренѣе прѣдѣзѣрѡбшаѧ: **Р**ѡдѡиѧ, ѡбѣтѡмъ дѣстѣвѣ ѡтѡтѣ сѣрѣца своѣгѡ ѡбѣиѣшаѧ. **Р**ѡдѡиѧ, ѡбѣтѡмъ послѡшѡнѣѧ во всѣцѣлѡ слѡжѣнѣе своѣ ѡдѣномѣ бѣ во вѣкѣ ѡѡтѣвѣрдѣиѣшаѧ: **Р**ѡдѡиѧ, ѡбѣтѡмъ нестѡжѡнѣѧ выѡтѣ дѡхѡ показѡиѣшаѧ. **Р**ѡдѡиѧ, вѣ послѣдовѡнѣи хрѣтѣ ношѣнѣю крѣтѡ нѡсѣ наѡчиѣшаѧ: **Р**ѡдѡиѧ, вѣ житѣи твоѣмъ бѣгѡдѡднѣмѣ дѣлы гѡдѣ послѡжиѣшаѧ. **Р**ѡдѡиѧ, прѣбнаѧ ѡупражѣе равнѡѡггльнаѧ.

Кондакъ Ђ.

Рѡтѣю всѣдѣтѣльною ѡкормѡѡемаѧ, ѡ сѣлою крѣтѡ ѡблѡжѣннаѧ, легкѡ прѣплыѡѧ ѡсѣ житѣѡ мѡре, ѡ кѣ бѣжѣтѣвенномѣ воѡстѣннѣ прѣстѡнницѣ доѡтѣгла ѡсѣ. добродѣтелей кѡплю на землѣ ѡтѡжѡиѣши мнѡгѣ, вѣцѣ всѣхъ прѣнесѡѧ ѡсѣ поѡущи: **А**ллилуѣа.

Їкосъ Ђ.

Рѡѣла ѡсѣ на выѡтѣ нѣнѡю вознѡсѡѡщее тѣ высокотѣвѡрнѡе смиренѣе, бѣгѡмѡдраѧ, ѡмже ниѡложѣла ѡсѣ велѣѡѡѡго вѣрѡѡ. **Р**ѡтѣмже тѣ, ѡѡкѡ ѡстѣннѡю побѣдонѡсѣцѣ, почитѡѡемъ сѣце: **Р**ѡдѡиѧ, ѡѡкѡ чннѣ ѡночѣскомѣ пѣтѣ дѡбѣрѣй житѣѡ прѣдпоказѡиѣшаѧ: **Р**ѡдѡиѧ, смиренѣѡ твоѣгѡ рѡдѣ ѡ всѣхъ во ѡбѣтѣлѣи возлѡбленнѣѣиѣшаѧ. **Р**ѡдѡиѧ, ѡѡкѡ пѡѡче мѡдрѣцѡвхъ*2 мѣрѡ сѣгѡ мѡдрѣѣиѣшаѧ: **Р**ѡдѡиѧ, ѡѡкѡ чѡвѣстѣѡ твоѡ прѣдѣ вѣрѡнѣю трѣѣхъ вѣрѡгѡвхъ: плѡти, мѣрѡ ѡ дѣѡѡѡла крѣпкѡ зѡкѡлѡчиѣшаѧ. **Р**ѡдѡиѧ, ѡѡкѡ сѣце твоѣ ѡдѣномѣ вѣ трѣцѣ бѣ ѡвѣрѣтѡ

*2 наша измена, у изворнику: мѡдрѣцѡвхъ.

3* или: велицѣй.

І҃кѡсѡзъ ҃Ѣ.

Вѣдаши мѣти твоѡ дѣлѡна, вѣжѣнна дѡдѡла, вѣліе твоѡ оу҃сердіе
вѡ постѣ и вѡ мѣтвахѡ, хотѣши же и҃скѡсѣти и послѡшаніе
твоѡ, вѣліе кáменіе повелѣ ти пренести на и҃нѡю странѣ: ты же,
ѣкѡ и҃стинна дщѣрь послѡшаніѡ, всѡ єѡ со смиреніемѡ твори́ла єси. мы
же вѣдаѣе дѡблестѣнныѡ трѡды твоѡ, поѡмѡ ти со оу҃милѣніемѡ:
Рáдѡи́сѡ, пѡтеводѣтельнаѡ свѣздѡ монашестѡвѡщихѡ: **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ
ѡзарѣши насѡ свѣтомѡ добродѣтелей твоихѡ. **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ вои҃стиннѡ
всѡ спѡсѣтницы твоѡ совершѣннымѡ послѡшаніемѡ оудѣила єси: **рáдѡи́сѡ,**
ѣкѡ тѣмѡ свѣлѡ твоѡ дѣлѡна мѣрь ѡбѣдо́вала єси. **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ
смиреніемѡ твоимѡ возвышенна была єси да́же до дѡмѡ вѣжѣи и҃дѣже
гласѡ рáдованіѡ єсть: **рáдѡи́сѡ,** побѣдонѡсною славою во вышнихѡ ѡ хрѣ́ста
побѣдѣтеле ѡдѣѡннаѡ. **Рáдѡи́сѡ,** прѣбнаѡ є҃҃҃праѣіе равноѡгѣльнаѡ.

Конда́къ ҃Ѣ.

Вроповѣдемѡ твоѡ крѡтѡсть и҃ незлѡбіе, всевѣжѣннаѡ: єгда́ ти
гѣрмана, зáвистію дѣѡльскою ѡбѡта, хѡльными словесѡ догади:
ты же, незлѡбѣи и҃ смиренна є҃҃҃ци, ни вѡ чѣмѡ же є҃҃҃
пови́нна[ѡ], ѡбіе предѡ нѡзѣ єѡ пáдши, прощѣніе просѣла єси. сѡмѡ же и҃
насѡ наѡчила єси вѡ незлѡбіи прощáти согрѣшѣвшимѡ намѡ, и҃ сѡ
крѡтѡстію пѣти бѣѡ: **Ѧлли́лѡ́у́.**

І҃кѡсѡзъ ҃Ѣ.

Возсі́ѡла єси ѣкѡ є҃҃҃це пресвѣтлѡе добродѣтелей дѣланіемѡ. дѡшѡ
твоѡ оу҃крашáющѡ слезáми, рáнѡ ко хрѣ́сту оу҃тренюющѡ, рѡцѣ же
простѣртѣ[и] вѡ мѣтвахѡ имѣющѡ, тѣло оу҃вади́ла єси и҃ на гѡрѡ
безстрастѣѡ возшла єси. сего́ рáди со оу҃милѣніемѡ зѡвѣмѡ ти: **Рáдѡи́сѡ,**
дѣвнѡй ѡбразѣ крѡтѡсти и҃ незлѡбіѡ: **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ согрѣшáющимѡ тебѣ
и҃стиннѡю люѡвь іавѣла єси. **рáдѡи́сѡ,** молчáлѣѡ невѣсто хрѣ́тѡѡ дѣломѡ
вѣщáющѡ пѡть пока́ніѡ: **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ ѡдрѡ твоѡ вѣсть кáменіе, пѣпелѡ
и҃ ѡстраѡ влáсѡница. **рáдѡи́сѡ,** ѣкѡ єѡ слезáми ѡмака́ла єси: **рáдѡи́сѡ,** по
мно́зѣхѡ скѡрбѣхѡ вѣка сего́ свѣтомѡ вѣчнымѡ на нѣсѡ ѡсі́ѡннаѡ.
Рáдѡи́сѡ, прѣбнаѡ є҃҃҃праѣіе равноѡгѣльнаѡ.

Кондакъ 3.

Нотѣ члѣвколюбецѣ гдѣ прослѣвѣти добродѣтельное житїе твоє,
даде тебѣ бл҃гѣхъ бѣсы прогонѣти и всѣхъ болѣзней цѣлѣти. ты
же, достохвѣльная, сѣѣ всѣ со смиренїемъ творѣла єси
непрестѣнно поющѣхъ: **Аллилуѣа.**

Їкосъ 3.

Новѣю хитрость и зѡверѣте на тѣхъ злокозненный врагъ хотѣ
сотворѣти препѣтствїе твоемѹ шестѣю къ нѣси: ты же,
повѣдоносце, ѣки столпъ четѣредесѣтъ пѣтъ днѣй недвижимѣ
стоѣла єси, дондеже врагъ бл҃гѣтїю бж҃їею повѣдѣла єси, и всѣ спѡсѣтницы
твоѣ оудивѣла єси. сегѡ ради и мы со оудивленїемъ вопїемъ ти: **Радѣйсѣ,**
ѣности презрѣдѣла похвалѣ: радѣйсѣ, ѣкѡ чѣстѣнныѣ стрѣсти
вроздѣми воздержанїѣ повѣдѣла єси. радѣйсѣ, ѣкѡ сїлою молїтѣвы
искѡщѣнїѣ дѣавольскаѣ попрѣла єси: радѣйсѣ, ѣкѡ множѣства бѣсѣвъ
посрамѣла єси. радѣйсѣ, ѣкѡ въ мѣтѣвенныхъ предѣстоѣнїѣхъ предѣпѣла єси:
радѣйсѣ, ѣкѡ всѣ высотѣю подвиговъ твоїхъ оудивѣла єси. **Радѣйсѣ,**
прѣбѣла ѡпрашѣе равноѡгѣльнаѣ.

Кондакъ ѱ.

Вѣтрѣнное бѣ и дѣвное видѣнїе єгда, ѿ трекрѣвника падѣши, не
развѣла сѣ, и єгда клокощѣщее варѣнїе, ѣже ѡблѣ лицевѣ твоє,
не вредѣ тѣ, но ѣки росѣю ѡблѣвенна[ѣ] бл҃годѣрнѣхъ воспѣла єси
бг҃ѹ: **Аллилуѣа.**

Їкосъ ѱ.

Вѣсь оумъ и срѣце и мѣщи оуправленъ къ нѣси, почѣрпла єси
бж҃тѣвеннѣю премѣрость и бл҃гѣтнѣю крѣпость, єюже всѣ ѣночѣскѣѣ
тѣрѣды бл҃горѣзѣмнѣхъ совершѣла єси. нынѣ же во свѣтлостѣхъ
сѣбѣхъ, славою бж҃їею ѡзарѣннаѣ, приклонѣши оумѣ твоє къ мѣтѣхъ
почитѣющѣхъ тѣхъ сѣхъ: **Радѣйсѣ,** цр҃кѣхъ хрїтѣбѣхъ свѣтлѣ оукрашѣнїе:
радѣйсѣ, бл҃говѣннаѣ смѣрно цр҃ковѣ хрїтѣбѣхъ ѡбл҃годѣхѣщаѣ. радѣйсѣ,
пресвѣтлаѣ звѣздѣ на тѣвѣрѣхъ мѣслѣннѣхъ бл҃нстѣющѣѣ: радѣйсѣ, ѿ хрїтѣ

ѿнца ѡблнстаѡемаа. радѡнса, свѣтлых нѡжнтелѡй сопрнчастннцѡ:
радѡнса, ѡакѡ нынѣ вх радостн нѣнѣн прнснѡ жнвѡшн. Радѡнса, прпбнаа
ѡупражѡе равнѡаггльнаа.

Κονδράκης Δ.

Всѣмъ ѿггльстѣмъ чинѣмъ двѣлахъсѣа твоѣмъ преславномъ житію, кѣкѣ
вѣ брѣннѣмъ тѣлѣ безплѣтнаго врага побѣдѣла ѣсѣ, ѿ
воздѣшными тѣмными кнѣзи недѣржѣнна бѣвши, прѣтѣла
хрѣтѣа достѣгла ѣсѣ, ѿ сѣ вѣшными сѣлами во вѣки поѣши бѣ:
ѿлѣлѣа.

ÍKOTZ Á.

Вѣстїи твоѣмъ земнородныхъ не возмогутъ по достоинству восхвалити
твоя и бореніа твоя, достохвальна, какъ непобѣдимую силою
бжїею въ юныхъ лѣтахъ побѣди древняго врага и плоть покорить
доуху. мы же, двѣцесемь, съ вѣрою ти поемъ: Радуйся, радостное
зрѣлище аггловъ: радуйся, благоговѣнное оудивленіе члвчквъ. радуйся,
держителя тмы побѣдивша: радуйся, побѣдою твоєю нбныхъ и
земныхъ возвеселивша. радуйся, ꙗкогда невдадасямы вѣнцы прїемша:
радуйся, ꙗко нынѣ насыщашиса пресладкими лицезрѣніемъ хртѧ.
Радуйся, прпба ѡупражіе равноаггльна.

Конда́кz ҃.

Писательное и благоудное житіе твоє, прѣвѣнаѧ, аг҃лы оудивѣ
воистиннѸ, дѣмѡны пограмѣ, члѣвѣки просвѣти: тебѣ же спсе ѿ
лютаго бѣса и на стезю пощеніѧ привлече, да поѣши съ
бл҃годареніемъ бг҃у: **Аллилуѣѧ.**

İkocuz İ.

ѿ кѡ стѣна ѿ прѣбѣжце іѣснѣльное іавѣлаа ѣснѣ, мѣн
 прѣбнаа, ѿ цѣлѣительный істѡчникѣ воістиннѣ разслабленныа
 оѣкрѣплѣющѣй, бѣсы же прогонѣющѣй, ѡтрѡчѣ во разслабленное
 тѡкмѣ прикосновѣнѣемѣ твоімѣ ііцѣлѣла ѣснѣ. сегѡ раднѣ вѣрою тѣ
 зовѣмѣ: **Р**адѣйсѣ, мѡщнаа нѡша застѣпнице ѿ вѣрныхѣ хранѣтельнице:

радоуеа, слоустраждущихъ ѿ дхѡвъ слобы скороа избавительнице.
 радоуеа, ѣкѡ ѡ разслабеленныхъ ѿ одрѡ возставаеши: радоуеа, всѣхъ
 скорбѣщихъ великое оутѣшеніе. радоуеа, вѣдающимъ себѣ твоемѹ
 ходатайствѹ въ часъ смѣртный помогающаа: радоуеа, всѣхъ почитающихъ
 тѣ вѣчныа жнзни мѣтвами твоими сподобляющаа. **Р**адоуеа, прѣбнаа
 ѡвпраше равноаггѣльнаа.

Кондакъ ѿ.

Мѣніе бгѹ приносѣти со безплѡтными сподобнаа еси, блженнаа:
 съ нѣми оубо молѣ хрѣта бга да спсѣтъ всѣ поющыа емѹ:
Аллилуѣа.

Їкосъ ѿ.

Скѡ свѣтопріемнѹ свѣщѹ, на нѣнѣмъ свѣщницѣ предъ
 прѣоломъ хрѣтовымъ поставленнѹ, зримъ оумныма очима
 тебѣ, прѣбнаа ѡвпраше, ѣкоже видѣ тѣ въ видѣніи ѡ блженнаа
 деодѣла, мѣти твоѣ дхѡвнаа: на нѣсѣ вознесеннѹ, идѣже црѣ славы
 поклонѣлаа еси, ѡ въ нѣный чертогъ ѿ пречѣтыа дѣвы в[о]веденнѹ, ѡ ѿ
 неѣ свѣтлѣйшѣй вѣнѣцъ пріемшѹ. нынѣ оубо, наслаждающыа зрѣніемъ
 лица еѣ, не премолчи вопѣти еѣ ѡ воспѣвающихъ ти такѡваа: **Р**адоуеа,
 ѿ аггѣльскихъ чинѡвъ въ небеснаа селеніа вознесеннаа: радоуеа, во
 гласѣхъ радѡваніа ѿ дѣственныхъ лѣкъ провождаемаа. радоуеа, ѿ
 пречѣтыа дѣвы въ чертогъ нѣный в[о]веденнаа: радоуеа, ѿ неѣ свѣтлѣйшѣй
 вѣнѣцъ пріемшаа. радоуеа, ѣкѡ пречѣтый гласъ еѣ слышала еси: ѡвпраше,
 се покой твой ѡ воздааніе, нынѣ оубо веселѣа въ непроходимыа вѣки:
 радоуеа, ѣкѡ радѡсть твоѣ вѣчнаа со сѣыми естъ. **Р**адоуеа, прѣбнаа
 ѡвпраше равноаггѣльнаа.

Кондакъ бѣ.

Вѣсти ѡбнѣ прѣлаа еси, бгомѹдраа, по ѡбнѣлю любѣ твоеѣ ко
 хрѣтѹ бгѹ, ѣже ѣви мѡщи [твоеѣ] ѣкѡ многоцѣлѣбный
 истѡчникъ подающѣй всѣмъ вѣрою притекающимъ исцѣленіе.
 побѣждаеми тобою ѡ вѣсы вопѣхъ ти: ѿ, ѡвпраше, ѣкоже въ жнзни

твоѣй, та́кѡ ѿ по смѣ́рти прогона́еши насѣ. тѣ́мже ѿ мы, рабѣ твоѣ, мо́лимъ тѣ́ прилѣ́жнѡ: ѿспросѣ ѿ насѣ ѿщѣ́леніе ѿ недѣ́гѡвѣхъ разлі́чныхъ, ѿ ѿзбавле́ніе ѿ сѣ́тей вра́жіихъ, да бѣ́годарнѡ поѣ́мъ бѣ́: **Аллилу́ѳа.**

І́ко́сѣ бѣ́.

Поѣ́мъ цѣ́ломудре́ннѡ дѣ́вѣ ѡ́упра́жїю, по́стѣннѡвѣхъ о́украше́ніе ѿ мо́нахинѣхъ сла́вѣ ѿ похвалѣ́, ѿ вѣ́ чѣ́сть побѣ́доно́сныхъ по́двигѡвѣхъ ѡ́а́ вопі́емъ сї́це: **Радѣ́йсѣ́,** ѣ́кѡ ни́щето́ю дѣ́внѡю црѣ́тво нѣ́ное кѡ́пїе́ша: **радѣ́йсѣ́,** ѣ́кѡ по мно́зѣхъ ско́рбехъ вѣ́ка сегѡ́ свѣ́томъ вѣ́чнымъ на нѣ́сѣ ѡ́сї́анна. **радѣ́йсѣ́,** кро́ткаѣ дѣ́во, зѣ́млю кро́ткихъ наслѣ́дова́ша: **радѣ́йсѣ́,** мѣ́тѣва ѿ не́слобѣ́ва, мѣ́ть бѣ́ки ѡ́верѣ́тша ѿ на́шемъ помѣ́лованїи то́гѡ о́у́сѣ́рднѡ просѣ́ща. **радѣ́йсѣ́,** тѣ́ бо ны́нѣ, ѣ́кѡ чѣ́та ѡ́рѣ́емъ, бѣ́а ли́це́мъ кѣ́ ли́цѣ́ зрѣ́ши: **радѣ́йсѣ́,** ѣ́кѡ то́мѣ́ прїе́мѡ мо́литѣ́ ѡ́ насѣ прино́сиши. **Радѣ́йсѣ́,** прѣ́ваѣ ѡ́упра́жїе ра́вноа́ггѣ́льна.

Конда́кѣ бѣ́.

Предѣ́вное дѣ́вѣ о́украше́ніе, прѣ́ваѣ ѡ́упра́жїе, ны́нѣ́шнее на́ше ма́лое мо́ленїе прїе́мши, ѿспросѣ ѿ насѣ грѣ́хѡвѣхъ ѡ́ста́вленїе, ѿ ѡ́ вѣ́чнагѡ мѣ́ченїѣ ѿзбави́ти насѣ гдѣ́ о́умо́ли, да то́бою во ѡ́чѣ́ствїи нѣ́нѣ́мъ во вѣ́ки поѣ́мъ бѣ́: **Аллилу́ѳа.**

Сѣ́й конда́кѣ гл҃го́ли тѣ́рїѣды.

И́ па́ки чѣ́тѣ́сѣ́ і́ко́сѣ а́-ѿ:

А́ггѣ́льско́мѣ́ житї́ю поревно́вавши:

Та́же конда́кѣ а́-ѿ:

И́збра́нна[ѣ́] красо́та мо́наше́скагѡ ли́ка:

МѢРІА ПРѢБНѢЙ ѿПРАЗДНѢ.

прѣбнаѧ мѣри ѿпразднѣ, предстоѧщи нынѣ прѣто́лѣ пресѣ́бѧ трѣ́цы, ѿ наслажда́ющинаѧ неизрече́ннагѡ вѣ́женства, мѣ́тнѡ
 прѣ́зри на насѧ ѿ твоѣ́мѡ ходѧ́тайствѡмѡ ѿпросѣ́и насѧ мѣ́тъ ѿ вѣ́тъ о́у прѣвѣ́лѧго гѣ́а. вѣ́мѡ во, воѣ́стиннѣ вѣ́мѡ, ѡ́акѡ всѧ ѿ́лика воѡ́цѣши, мо́жеши о́у негѡ ѿпросѣ́ти. тѣ́мже о́убо, смире́ннѡ мо́лимѧ тѧ: моли́ мѣ́тнѡго бѣ́а да пода́тъ насѧ дѡ́хѡ рѣ́вности твоеѧ кѡ хранѣ́нїю сѣ́бѣхѡ повелѣ́нїй ѿгѡ, ѡ́акѡ да тѣ́кше по сто́памѡ твоѣ́мѡ, возмо́жемѡ земно́е по́прище вѡ до́бродѣ́тельнѣмѡ житї́и безѡ поро́ка прѣ́нтї, ѿ се́лѣ́нїѧ рѧ́йскаѧ до́стїгнѣ́ти: ѿ тѧмѡ, кѡпнѡ съ то́бою, просла́вляти ѿ́цѧ ѿ сѣ́а ѿ сѣ́аго дѡ́а во вѣ́ки вѣ́кѡвѡ. **Ѥ́мїнь.**

ПРЕПОД.
МАТЫ

ѿПРАК
сѣ́а

МЕСЕЦА ЈУЛА, У 25. ДАН.

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ МАТЕРЕ НАШЕ ЕВПРАКСИЈЕ.

У време благочастивог цара Теодосија беше у Цариграду побожан сенатор, човек премудар, моралан и милостив према сиротињи. Име му беше Антигон. Његова супруга Евпраксија, жена врло побожна, беше од царског рода. Она му роди девојчицу, којој дадоше име њене матери, Евпраксија. Већ после годину дана умре Антигон, а мајка са девојчицом пређе на своје имање у Египат, јер су је ближњи принуђавали да се поново уда. Мајка и кћерчица су у Тиваиди обишле многе цркве и манастире и раздавале многу милостињу. Ту је био и један женски манастир у коме је било сто тридесет монахиња. Игуманија им се звала Теодула.

Мајка и девојчица често су долазиле у тај манастир, молиле се Богу и давале милостињу. Када су једног дана дошле у манастир, игуманија упита малу Евпраксију да ли она воли манастир. Пошто је она одговорила потврдно, игуманија јој је објашњавала све о манастиру и чудила се како девојчица разумно одговара, иако је имала само седам година.

Слушајући овај разговор, мајка је почела да плаче и рече кћери са жалошћу: „Већ је вече, треба да идемо кући“. Међутим, девојчица одговори да жели остати са игуманијом. Тада јој игуманија рече: „Не можеш овде остати. Овде живе само они који су се обећали Христу“. Дете зачуђено запита: „А где је Христос?“ Игуманија тада показа икону Спаситељеву. Мала Евпраксија целива икону и рече: „И ја сам се обећала Христу и нећу више да идем са мајком, него ћу да останем са вама“. „Остави је овде, рече игуманија матери, јер видим да благодат Божија почива на њој, а благослов и молитве родитељске одвешће је у вечни живот“. Тада устаде благородна Евпраксија, постави кћер своју пред икону Спаситељеву и рече са сузама: „Господе Исусе Христе, Ти брине о овом детету, јер Тебе заволе и Теби се предаде“. Тада се обрати девојчици и рече: „Евпраксијо, кћери моја, Бог који је утврдио горе, нека утврди и тебе у страху своме“. Ово говорећи даде је у руке игуманији, те плачући и бијући се у прса своја отиде из манастира.

Ступивши у манастир преподобна Евпраксија се поче подвизавати служећи Богу и сестрама са великом усрдношћу и радећи све послове са смирењем. У свим манастирским пословима не беше усрдније сестре од ње. Када је игуманија хтела да испита њену послушност, рекла јој је да пренесе гомилу камења с једног места на друго. Када је она сама све камење пренела, рече јој игуманија да врати камење на прво место где је и било раније. Овај посао трајао је тридесет дана. Сестре су се чудиле њеној послушности, стрпљивости и трудољубљу. Док су се неке од млађих сестара смејале, она је то чинила певајући. После тога радила је све послове у манастиру, кувала,

секла дрва, носила воду, сејала брашно и месила хлеб и ни у једном послу није била лења, ни непослушна, ни немарна, ни ропотна, но увек беше бодра, послушна, усрдна и стрпљива. Молитвено правило никад није изостављала.

Непријатељ нашег спасења није могао све ово да поднесе, па јој је правио различита искушења, и ноћу и дању. Своја ноћна искушења исповедала је матери игуманији, молила њене молитве и тражила благослов за веће подвиге у посту. Прво је постила по три дана, а после, по седам дана није ништа јела. Послове и молитву никад није остављала. На дневна искушења, која су била по телу, није обраћала пажњу, већ се трудила све више и више. После једног већег искушења четрдесет дана није ни јела ни пила нити је заспала, већ је стајала на молитви са рукама уздигнутим небу.

После свих ових подвига и савладаних искушења доби Евпраксија од Господа благодат да исцељује болести и власт над нечистим дусима. То се пројавило у исцелењу једног детета, неке бесомучне жене и многих других болесника. После тога преподобна Евпраксија се све више смиравала служећи покорно свим сестрама.

Када се приближило време њеног преселења у вечност, Бог је открио игуманији дан њене смрти. Игуманија је много плакала, јер за десет дана требало је да се растане са великом подвижницом и љубљеном сестром коју је она од младости васпитала. Када је то чула св. Евпраксија, одмах је занемогла и пала на земљу као мртва. Сестре се је узеле и однеле у храм где се она топло молила Богу да јој остави још годину дана земаљског живота како би сада, у најбољем узрасту, могла у покајању да победи врага. Игуманија ју је утешила, рекавши јој да је њој Бог открио како ће Евпраксија бити удостојена царства небеснога.

Тада је Евпраксија позвала сестре да се последњи пут опросте. При опроштају сестре су је молиле да их се сети у царству небесном. Евпраксија потом погледа у игуманију и рече: „Моли се за ме, мати моја, јер је велики напор душе моје овога часа“. Игуманија се са свима сестрама усрдно молила Богу и кад рекоше „Амин“, света Евпраксија предаде дух свој Господу. Било је то 25. јула 413. године. Сестре су горко плакале. Сахранише своју свету сестру и прославише Бога, који их је удостојио да имају међу собом овако богоугодну подвижницу. Потрудимо се и ми да задобијемо њене добродјетељи: смирење, послушање, кротост и трпљење и да нас Господ по њеним молитвама удостоји рајског насеља. **Амин.**

[Прѣздѣмѣѣ ѿ-гѡ септѣмврѣа ѣ ѡ-гѡ ѡѡѡ.]

Звѣрѣнная стрѣтоу терпнице нѣнаго цр҃а хр҃та, и зрадоное зерцало вѣры,
и мже оутвердѣша православіе, и еретическое слоухленіе низложено
бысть, восхваляемъ тѣхъ, всехвальная великомучниче евфиміе, и
плетемъ тебе вѣнецъ пѣсней дхóвыхъ, и цветы оублажаемъ дѣство
твоє неугаснѣнное и страданіе великое и чюдное, ѿкакъ бг̑ово́ннаа жертва и
прѣлѣтное кадило принесла еси хр҃ту бг̑у. нынѣ же, съ дерзновеніемъ
предстоѣщи емѹ въ скінїяхъ нѣбныхъ, млтвами твоими ꙗко всѣхъ насъ
бжедъ свободи, да зовемъ ти: Радуйся, великомучниче евфиміе всехвальная.

Ѹ ГЛАВѢ ТВОРЕЦѢ И БЛАГА ВСАЧЕЕКИХЪ, ВѢДА ВЪ ТЕБѢ СОСЪДЪ
 ИЗБРАННЫЙ, ВОЗЛЮБИ ЧТОТѢ ДѢШН ТВОЕА. ТЫ БО, ПРЕЗРѢВШИ
 ВСАКУЮ ЗЕМНЮ СЛАДОСТЬ И СЛАВУ, ВѢНЦЕМЪ МЧЕНИЧЕСКИМЪ
 ОУКРАСИТИСЯ ВОЗЖЕЛѢЛА ЕСИ: БЖИТВЕННОЮ ЛЮБОВІЮ ОУМЪЗВЛЕНА[А],
 ДЕРЗНОВЕННУ НА СДѢИШИ ИСПОВѢДАЛА ЕСИ ХРІСТА, И МЧНИЧЕЛОВО БЕЗУМІЕ
 УБЛАЧИЛА ЕСИ. МЫ ЖЕ, ВЗИРАЮЩЕ НА ТАКОВОЕ ДЕРЗНОВЕНІЕ ТВОЕ, СЪ ЛЮБОВІЮ
 ВОСХВАЛАЕМЪ ТѢ СІЦЕ: **Р**АДЫСЯ, БГОМЪ ОЦЕМЪ ПРЕДЪПРЕДѢЛЕННАА ВЪ
 СТРАДАНІИ СОБРАЗНА БЫТИ СѢУ ЕМУ, ИИСУ ХРІСТУ: РАДЫСЯ, УЗАРЕННАА БЛАГІЮ
 СНА БЖІА. РАДЫСЯ, ПРЕКРАСНЫЙ КРІНЕ ЦѢЛОМЪДРІА, ПРОРАСТИВШІИ ПОСРЕДѢ
 ЗЕМНАГО ТЕРНІА: РАДЫСЯ, ВСЕХВАЛЬНАА МЧНИЦЕ ЕУФІМІЕ, ВЪ ЛИЦѢ
 МЧНИЧЕСТВЕМЪ, ЯКОУ ЛЪНА МЕЖДУ СЕБѢЗДАМН, ВОЗСІАВШАА. РАДЫСЯ,
 МЧНИЧЕСКИМЪ ВЕЛѢНІЕМЪ НЕ ПОКОРИВШААСЯ: РАДЫСЯ, ПАЧЕ СТАРЕЦЪ И

мѡдрѣцѣ мїра сегѡ мѡдрѣишаа. рѣдѡиа, премѡростїю словѣсѣ твои́хѣ мѡчи́телеко безѡміе ѡблчи́вшаа: рѣдѡиа, ѣкѡ тебѣ бѣз безвѣстныа тѣйны премѡрости своеѣ ѡбви́лѣ єсть. рѣдѡиа, за престѡе ѡма ѿгѡ да́же до кро́ве пострада́вшаа: рѣдѡиа, славою побѣдоно́сною ѡ негѡ възвы́шнихѣ оу́вѣнчѣннаа. **Рѣдѡиа**, великомѣнице ѿфѣмїе всехвѣльнаа.

Конда́къ ѿ.

Вѣда мѡчи́тель себѣ посра́млена ѡ тебѣ, премѡдраа дѣво мѣнице, мѣрзикою своею ѡро́стїю па́ки в[о]вѣрже тѣ на мѡче́ніе: но ѡггѣлѣ гдѣнь, на твою́ смире́ннѡю мѣтѣлѣ соше́дѣ, колесо́ сокрѡши́и ѡ ѡзвы́ твоѡ ѡце́лїи: ты́ же бл҃годарѣши во оу́милѣніи срѣца воспѣла єси́ хрї́тѣ сп҃сѣ: **І**а́ллахѣа.

І́косъ ѿ.

Вѣзѡмѣ члѣвѣческїи не возмѡжетѣ разѡмѣтити кѣкѡ въз пѣци ѡгненнѣи ѣкѡ въз черто́зѣ свѣтлѣмѣ ѡ прохлѣднѣмѣ пребыла єси́ невреждѣннѡ, воспѣва́ющїи пѣснь гдѣви. ѡ, ѿ чѡдо предѣвное, са́мѣ хрї́тоу гдѣ прїиде кѣ тебѣ, великомѣнице всехвѣльнаа, ѣко́же въз вавѡло́нѣ кѣ трѣмѣ ѡтрокѡмѣ, пѣць ѡроси́и ѡ цѣлѣ тѣ сохрани́и: ты́ же невреждѣн[н]а[а], всѣа во ѡзѡмленїе привела єси́. ны́нѣ оубо ѡ мы́, днѣвѣщаа вѣію*⁴ мѣрдїю ѡ твоѣмѣ крѣпкомѣ дерзнове́нію ѡ бл҃годѣшномѣ терпѣнію, воспѣва́емѣ тебѣ такѡваа: **Рѣдѡиа**, вѣстѣилице вѣіаа бл҃гити: рѣдѡиа, свѣтлаа вѣры свѣздѡ, вѣрныа просвѣща́ющаа страда́ньми твои́ми. рѣдѡиа, лѡно́ мы́сленнаа, заблѡжде́ніа на́ша ѣкѡ де́нь просвѣща́ющаа: рѣдѡиа, свѣтлыи вѣсере хрї́тоу ѡ ѡукраша́етѣа цр҃ковь правосла́внаа. рѣдѡиа, ѡзвы́ гдѣа твоѣгѡ і́на хрї́та на тѣлѣ твоѣмѣ но́сїши: рѣдѡиа, ѣкѡ всѣмѣ вѣрнымѣ бл҃гитїю хрї́товою, ѡзвы́ ѡце́лѣеши. рѣдѡиа, ѣкѡ чрезѣ ѡгнь ѡ вѡдѣ прошѣдши, въз нѣныи черто́гѣ свѣтлѡ възшла єси́: рѣдѡиа, ѡ кро́вѣи страда́ній твои́хѣ себѣ свѣтлѡю ѡде́ждѣ бра́ннѡю ѡстѣ́вшаа. рѣдѡиа, по мно́зѣхѣ ско́рбѣхѣ вѣка сегѡ славою нѣною оу́вѣнчѣннаа: рѣдѡиа, ѣкѡ вѣчнѡ пресла́дкимѣ лице́зрѣніемѣ хрї́та насыща́еши. **Рѣдѡиа**, великомѣнице ѿфѣмїе всехвѣльнаа.

⁴* наша измена, у изворнику: вѣіе́мѣ.

Конда́къ ҃.

Вілоу вѣшнаго, дарованною тебе, всѧ мѹчнѣльскаѧ ѡбездѣлила єси ѡрѹжїѧ ѿмнже тѣло твоє стрѡгано бѣсть. вѣ ровѣ глѹбѡкѣи испѡлненный водою и всѣми гады земными, ѡростїю мѹчнѣла ввѣржена, невредїма пребыла єси. ты же, побѣдонѡсице всехвѣльнаѧ, ѡкоже дрѣвле іѡна ѡ кїта, бжїєю деснїцею соблюденна, съ любѡвїю воспѣла єси ємѹ: **І**ллиѹѡ.

Іко́съ ҃.

Мѹщи влѣтнѹю крѣпость стрѣтотѣрнице, дѹша твоѧ, ѡкѡ птїца ѡ сѣтей ѡзбѣвѣла, и неврежденно прелетѣвши глѹбѡкѣи ровѣ ѡстрыми ѡрѹжїи испѡлненный, бѣ сохраниѹщаго тѧ, во оѹмленїи срѣца прослѣвила єси: ємѹже нынѣ во свѣтлости невечѣрнѣи, со ѡггѣльскими чїнми и сѣбѣх лїки предстоїши и молишисѧ ѡ всѣх чїтѣла страда́нїѧ твоѧ чѹвѣщих и вопїю́щих сїце: **Р**адѹйсѧ, всехвѣльнаѧ, єдиномѹ бгѹ вѣ трїцѣ всегда срѣце твоє оѹстремїваша: радѹйсѧ, ѡкѡ чѹвства твоѧ, предѣ бранїю трїєх врагѡвѣ: плѡти, мїра и дїавѡла, всегда крѣпкѡ затворѣна бѣша. радѹйсѧ, протївѹ сїлѣ ѡдесных сїлоу свѣше всегда крѣпкѡ препѡсанна[ѧ]: радѹйсѧ, ѡкѡ ѡггѣли гдѣни во всѣх страда́нїих твоїх спѹтешѣственницы твоѧ бѣша. радѹйсѧ, за хрїта сїѣ на́шего темнїчное заключѣнїе и мнѡгѣѧ мѹки претерпѣваша: радѹйсѧ, ѡггѣломѣ и члѣвкомѣ чѹднїи позѡрѣ бѣваша. радѹйсѧ, и сѧмыѧ мѹчнѣтели терпѣнїемѣ своїмѣ оѹднѣваша: радѹйсѧ, ѡкѡ на нѣсѣх лїкѹ дѣстѣенникѡвѣ, послѣдовавшихъ вжїю*⁵ ѡгнѣ, причїслиласѧ єси. радѹйсѧ, ѡкѡ гѡрнїѧ ѡбнѣтели нѣнаго црѣтѣѧ радостно прїѡша тѧ: **Р**адѹйсѧ, великомѣнице єѹфїмїе всехвѣльнаѧ.

Конда́къ ҃.

Врею ѡростнї и недоѹмѣнїѧ ѡбдержїмь мѹчнѣтель, что творїти твоемѹ, ѡ мѹжественнаѧ побѣдонѡсице, терпѣнїю, паки ѡзѡбѣте мѹчѣнїе: тѣло твоє сїѡе желѣзомѣ вельми бїєно бѣ и пїлоу претрѣно, тѣже на сковрадѣ жегѡмо сѣлѡ. но и сїѧ всѧ, влѣтїю

⁵* наша измена, у изворнику: вжїѣмѹ.

бжїею ѿ крѣпкимъ терпѣніемъ твоимъ, побѣдїла єси. ѡбагрѣньми кровными оукрашивши себѣ, краснѣйшемъ паче сынѡвъ члвческихъ оубѣстїлася єси. нынѣ оубо, въ чертѡзѣ нѣнѣмъ вѣчно поєши ємѹ: **А**ллилуїа.

Їкоєѡ ѿ.

Нзбедѣннѣи тебѣ на снѣдѣніе свѣрѣмъ, бжтвенный гласъ призвѣтъ въ гѡрнѣи ѡбїтєлї, мѣннице многотрадїа. ты же оукрашившася багрянцею кровей твоихъ, съ радостїю неизглаголанною, предала єси дѹхъ твоѡ гдѹ. нынѣ же, въ скнїахъ стѣхъ ѿ въ лицѣ мѣннїемъ, вѣчно восхвалѡщи єгѡ, теплѣ молншася ѡ всѣхъ, во оумилѣнїи срца воспѣвѡщихъ тебѣ такѡваѡ: **Р**адѹиася, крѣпкимъ терпѣніемъ твоимъ держїтелемъ тьмы побѣдївшаѡ: радѹиася, побѣдою такоѡю небесаѡ ѿ земнѡмъ возвеселївшаѡ. радѹиася, ѡ агглыскихъ чинѡвъ въ пренебесаѡ селєнїѡ вознесєннаѡ: радѹиася, ѡ архагглыскихъ чинѡвъ въ сожїтельство ѡхъ любєзнь прїѡтаѡ. радѹиася, ѡ дѣствєнныхъ лнкѡвъ въ нѣный чертѡгъ радостнѡ в[о]ведєннаѡ: радѹиася, ѡ мѣннїескихъ полкѡвъ, подъ вѣнцѣмъ славы, прєрадостнѡ прослѡвленнаѡ. радѹиася, ѡ всѣхъ нѣныхъ жїтєлєй ѡ гдѣ цѣлованїе прїємшаѡ: радѹиася, ѡ єпсѡ хрїта неѡѡдаємый вѣнєцъ прїємшаѡ. радѹиася, во оуспєнїи твоємъ радость аггломъ ѿ члвчкѡмъ принєсшаѡ: радѹиася, єгѡмъ на нєсї ѿ на землї прослѡвленнаѡ. радѹиася, ѡакѡ мздѡ твоѡ многѡ на нѣсѣхъ: радѹиася, ѡакѡ ѡ всѣхъ восхвалѡщихъ тѡ прїєнѡ ходѡтайствєши. **Р**адѹиася, великомѣннице ѢУФІМІЕ ВСЕХВАЛНАѡ.

Кондакѡ ѿ.

Нроповѣдѡмъ днѡмъ велїчїѡ бжїѡ, ѡже на тебѣ сотѡрї гдѣ прослѡвѡмъ велїкамъ ѿ чїтнѡмъ страдѡнїѡ твоѡ: стрѡшными бо чѡдєсы ѡѡѡн твоѡ стѡю кончїнѡ, ѡбо землѡ тѡсѡшєсѡ, градъ колеѡшєсѡ, храмъ ѿ стѣны сокрѡшѡхѡсѡ ѿ вѡстѣ стрѡхъ вєлїѡ на всѡ неѡѡдѡщыѡ пѣтїи єгѡ: **А**ллилуїа.

Їкоєѣ ѿ.

Вѣдающе стѣи пастыріе црковъ хрѣто́вѣ ѿѣлѣмѣи ѿ волнѣемѣи ѿ еретическимѣ слохлѣніемѣи, оумыслиша состави́ти свѣто́кѣ *ѿбоѣи ѿповѣданію:⁶ положи́вши ѿгѣи на твоѣи нетлѣнныѣ мо́щи, мола́хѣи прилѣжнѣи, да гдѣи тобоѣи црковъ своѣи оутверди́тъ, ѿ оукроти́тъ слочестѣивѣихѣи стремлѣніе твоѣи стѣи мѣтѣи, мѣннице всехвѣальнаѣи. сеѣи ра́ди вѣрѣи по до́лѣи воспѣва́ютѣи тебѣи похвѣальныѣи пѣснѣи еѣи: **Р**а́дѣи, сла́дкѣи возвѣщаѣи вѣры свирѣле: ра́дѣи, едеи истиннаѣи бѣопочита́нїѣи. ра́дѣи, ѿюжеи возрастѣи правосла́віе: ра́дѣи, ѿюжеи ѿхладеи мѣрѣиное безбо́жіе. ра́дѣи, ѿѣи прѣждеи сме́рти страда́ніемѣи твоѣи ѿбѣлаѣи еѣи вѣи чѣдесѣихѣи, прѣдѣи: ра́дѣи, ѿѣи ѿ по сме́рти соверша́еши дѣла прѣдѣи. ра́дѣи, ѿѣи собо́ра правосла́вныѣи моле́нїѣи оуслѣшала еѣи: ра́дѣи, ѿѣи чѣдесѣи стѣи мо́щїей твоѣи правосла́віе оутверди́ла еѣи. ра́дѣи, ѿѣи еретическоеи шата́нїеи погра́мїла еѣи: ра́дѣи, ѿѣи чѣдесѣи твоѣи мно́зи вѣи правосла́віеи ѿбрати́шасѣи. ра́дѣи, ѿюжеи хрѣто́вѣи просла́вїсѣи: ра́дѣи, ѿюжеи сатана́и погра́мїсѣи. **Р**а́дѣи, великомѣнницеи ѿвѣиїеи всехвѣальнаѣи.

Конда́кѣ ѿ.

Вѣиїи стѣи ѕвѣзѣи подобна бѣла еѣи, всехвѣальнаѣи великомѣнницеи ѿвѣиїеи. житїемѣи чѣдныѣи ѿ страда́ніемѣи твоѣи црковъ хрѣто́вѣи оукра́сїсѣи: ѿиѣи жеи ѿ нетлѣнныѣи ѿ цѣлѣбныѣи мо́щи твоѣи, сѣи вѣрными жеи чѣдыи своѣи црковъ хрѣто́вѣи бѣлода́рствѣиїюи пѣснѣи возсыла́етѣи хрѣ́ѣи бѣи: **А**ллилу́їѣи.

Їкоєѣ ѿ.

Возста́и стѣи правосла́віѣи ѿ прогна́на бѣи стѣи тѣмѣи еретическаѣи⁷ слохлѣнїѣи, егда, по триднѣвнѣи постѣи ѿ моле́бствѣи ѿ ѿверзѣнїи ковче́гаи твоѣи, всехвѣальнаѣи, вѣдѣи бѣи стѣи свѣто́кѣи еретическїи нога́и твоѣи попра́нѣи, правосла́внѣи жеи вѣи рѣцѣи твоѣи держїмѣи. ѿ, непости́жїмаѣи члѣвѣескомѣи оумѣи свѣтѣи, ѿкии живѣи

⁶* двоїна? Или: ѿвоѣи ѿповѣданїи ?

⁷* или: еретическаѣи.

рѸкѡю твоѡю подала єси свѣтокъ православному. всѣ же, видѣвше преславноє сїѡ чѸдо, воспѣвахѸ ти достохвалныѣ пѣсни сїце: **Р**адѸиѡ, православіѣ трѸбѡ бл҃гогласнаѣ: радѸиѡ, мечѸ предѣвный поѡркшій нечестїѡ. радѸиѡ, податїемъ рѸкъ твоихъ всѣхъ оудивѣшаша: радѸиѡ, православыихъ соборъ сѡлѡ тѣмъ ѡбрѡдовашаша. радѸиѡ, ѣкѡ тобою запечатлѣша догматъ вѣры православыѣ: радѸиѡ, силѸ єретическѸю ѣки паучїнѸ растерзѣшаша. радѸиѡ, ѣкѡ ѡбѸреваемѣи цркви тобою тишинѣ даровѣша: радѸиѡ, ѣкѡ по всѣй вселеннѣи вѣрїи въ православіи оутвердїшаша. радѸиѡ, ѣкѡ прелесть злославныхъ тобою прогнѣна бысть: радѸиѡ, превелѣша славо православыихъ ѡ оутвержденїѡ. радѸиѡ, ѣкѡ црковь хрїстовѸ тогда ѡ нынѣ ходѣтайствомъ твоимъ непоколебимѸ сохранишаша: радѸиѡ, трислнечномѸ бжтѣвѸ непрестѣннаѣ млтвеннице ѡ*8 насъ. **Р**адѸиѡ, великомчїнице єѲфїмїѡ всехвалнаѣ.

Кондакъ 3.

Правовѣрный царь маурїкїи, ѡже сѡмнѣшасѣ ѡ чѸдестѣхъ твоихъ, хотѣ оубѣрѣтисѣ ѡ истинѣ истекѡущагѡ ѡ мощей твоихъ цѣлѣбнагѡ мѹра, запечатѣ*9 грѡбъ твоѡ твѣрдою печатїю. ѡ по долѣмъ времени прїиде самъ, растѡргнѸ печатѣ ѡ ѣвѣ ѡскнпѣ вѣлїѡ бл҃годѸанїѡ ѡ всю црковь ѡполни, ѡскнпѣ бл҃годѸаннаѣ крѡвь твоѣ ѣкѡ мѹро многоцѣнное. видѣвъ сїѡ царь, сѣ покажїемъ ѡ вѣрою возопї бл҃годарнѸю пѣснь хрїтѸ: **А**ллилуїѣ.

Їкосъ 3.

Нѡвыѡ сїлѡмъ показѣ гдѣ, сѣбѣ ѡ цѣлѣбныхъ мѡщи твоѣ, всехвалнаѣ великомчїнице єѲфїмїѡ, ѡмнѣже вохотѣ прославити великаѣ ѡ чѸднаѣ страдѣнїѣ твоѣ, ѣже за ѡмѣ єгѡ сѣбѡ претерпѣла єси. халкидонстїи бо людіѡ разлїчными недѸгѡмъ своимъ цѣлѣбї прїемлюще, прославлѣхѸ дївнагѡ во сѣбѣхъ бгѣ, ѡ тебѣ похвалныѣ пѣсни воспѣвахѸ сїце: **Р**адѸиѡ, халкидонѸ великаѣ славо:

*8 наша измена, у изворнику: за.

*9 наша измена, у изворнику (србизовано): запечатїи.

ра́дѣѣѣ, ра́достное правосла́вныѣхъ слы́шанїе. ра́дѣѣѣ, проше́нїѣ на́ша на по́лзу на́мѣ исполна́ющаѣ: ра́дѣѣѣ, притека́ющимъ къ тебѣ́ съ вѣ́рою ско́рѣю по́мощь подава́ющаѣ. ра́дѣѣѣ, дѣ́шевыѣхъ ѿ тѣ́лесныѣхъ недѣ́лѣвъ на́шихъ ѿсцѣ́лительнице: ра́дѣѣѣ, ѡ́братѣ́вшихъ на по́уть ѿстины наста́внице. ра́дѣѣѣ, стра́ннымъ небѣ́днаѣѣ спѣ́тешество́внице: ра́дѣѣѣ, вдови́цѣ ѿ все́ѣхъ си́ротѣ́хъ покрови́тельнице. ра́дѣѣѣ, все́ѣхъ ско́рбныѣхъ ѡ́утѣшительнице: ра́дѣѣѣ, ѿскѣ́павшымъ ѿ дѣ́вола ско́раѣ по́мощнице. ра́дѣѣѣ, немѡ́чнаѣ ѡ́¹⁰ на́съ предѣ́ хрѣ́то́мѣ вѣ́гомѣ мѣ́твеннице: **Ра́дѣѣѣ**, великомѣ́нице ѡ́вѣ́мїе всехвѣ́льнаѣ.

Конда́къ ѿ.

Стра́ннѣ ѿ стра́шнѣ бы́сть ѡ́гда, поплѣ́нїемъ вѣ́їмѣ за грѣ́хѣ лю́дскїѣ, свѣ́ронме́нный ца́рь лѣ́въ сво́имѣ скѣ́рными рѣ́камі ко́нѣѣ тво́ихъ нетѣ́нныѣхъ ѿ мѣ́родѣ́ющихъ мо́щей ѿ [в]ѣ́рже ѿѣ́хъ въ мо́ре. мнѣ́ше же ѡ́ка́нный чре́зъ сѣ́ ѡ́вѣ́ти сла́ву правосла́вїѣ. ты́ же, всехвѣ́льнаѣ, чѣ́дныѣмъ ѡ́вѣ́нїемъ сво́имъ показѣ́вши себѣ́ по мо́рю пла́вающей ѡ́динокрѡ́внѣѣ бра́тїи, ѿже́ ты́ съ вѣ́ліею ра́достїю въ ко́рабль сво́й прїѣ́ша, ѿ бѣ́гоговѣ́ннѣ ра́дѣ́ющаѣ ѡ́ ѡ́братѣ́нїи безцѣ́ннаѣѣ ско́ровница стѣ́ѣхъ мо́щей тво́ихъ воспѣ́вахъ хрѣ́сту́ вѣ́хъ: **А́ллилу́ѣѣ.**

Ї́косъ ѿ.

Сво́е трѣ́ждѣ́ша съ то́цїѣнїемъ ѿ ѡ́у́сѣ́рдїемъ бра́тїѣ́ вно́сїти во ѡ́чество́ своѣ́ многоцѣ́нныѣ ѿ цѣ́лѣ́бныѣ мо́щи твоѣ́. ты́ же, всехвѣ́льнаѣ, не бѣ́говоли́ла ѡ́вѣ́, ѿ въ ѡ́вѣ́нїи своѣ́мъ возвѣ́стїѣѣ ѡ́вѣ́ ѿѣ́. ѡ́нї́ же, съ бѣ́гоговѣ́нїемъ повинѣ́вшаѣ твоѣ́мъ повѣ́стїю ѿ съ лю́бѡвїю къ тебѣ́́ привѣ́зани, со́зда́ша хра́мѣ во ѿ́мѣ твоѣ́ стѣ́ѡе, ѿдѣ́же съ ли́кѣ мо́нашествѣ́ющихъ во ѡ́умнѣ́нїи сѣ́ѣѣ́ всѣ́гда воспѣ́вахъ ты́ сї́це: **Ра́дѣѣѣ**, сї́нѣ́ не́вече́рнее ѡ́ мо́ра на́съ ѡ́блестѣ́юще: ра́дѣѣѣ, ѡ́ѣ́къ по сѣ́хъ ѿ мо́рю показѣ́ши чѣ́деѣ: ра́дѣѣѣ, ѡ́ѣ́къ чѣ́дѣ́сныѣмъ ѡ́вѣ́нїемъ ѿѣ́ твоѣ́ стѣ́ѡе все́ѣмъ показѣ́ши: ра́дѣѣѣ, ѡ́ѣ́къ въ сѣ́ѣѣѣѣ со стѣ́ѡю гла́вѣ́рїею ѡ́вѣ́ цѣ́лоба́стѣ́ѣ: ра́дѣѣѣ, въ привѣ́стїѣѣѣ ѡ́ неѣ́

¹⁰* наша измена, у изворнику: за.

ѢУФІМІЕЮ ВСЕХВАЛНОЮ ИМЕНОВАНАА: РАДЫСА, НАСТАВНИЦЕ НАШЕГО СПСЕНІА: РАДЫСА, ИЩЕЛЕНІА БЛГТНЫЙ ИСТОЧНИК: РАДЫСА, МЫРО БЛГОВОННОЕ ДШЫ НАША ѠБЛГОДУХАЮЩЕЕ: РАДЫСА, ПРИЗЫВАЮЩИМЪ ТЛ СЪ ЛЮБОВІЮ ПРИЕМО ПОМОГАЮЩАА: РАДЫСА, БЖТВЕННЫХЪ ДАРѠВЪ ПРИАТЕЛНИЦЕ И МНОГОБРАЗНЫА НАМЪ МЛТИ ГДНИ ИСТОЧНИК: РАДЫСА, ІАКО НЫНѢ И ПРИЕМО Ѡ НАСЪ ВО СВѢТѢ НЕВЕЧЕРНЕМЪ ХОДАТАЙСТВУЕШИ. РАДЫСА, ВЕЛИКОМЧНИЦЕ ѢУФІМІЕ ВСЕХВАЛНАА.

Кондакъ Ѧ.

Все естество аггльское двлѡшесѡ долготерпѣнію твоємѸ, хрѣте црю, вѣда храмъ стѣѡ великомчницы ѢУФІМІИ СЛОВѢРНЫМИ ПОПРАНЪ. ИДѢЖЕ ИНОГДА СЛЫШАШЕСѡ ГЛАСЪ СЛАВОСЛѠІА БЖІА, ИСХОЖДАХѸ ГЛАСИ СКВЕРНОСЛѠІА, ДОНДЕЖЕ СЛЫХЪ СЛѢ НЕ ПОГВѢИ, ДОЛГОТЕРПѢЛІВЕ СПСЕ. ВОЗДВІГНУВЫЙ ЖЕ РОГЪ ПРАВОСЛАВІА, ПАКИ СОТВОРИЛЪ ЕСИ СЕЛЕНІЕ СЛАВЫ СВОЕѠ, ИДѢЖЕ ВѢРНІИ БЛГОДАРНЫМИ ГЛАСЫ ВОСПѢВАХѸ: **А**ЛЛАДІА.

Ікосъ Ѧ.

ВИТИШЕСТВОВАНІЕ ВСѠКОЕ ЗЕМНОРОДНЫХЪ НЕ ДОВАЛѢЕТЪ ДОСТОЙНУ ВОСХВАЛИТИ ЧТНАѠ И ЧДНАѠ СТРАДАНІѠ ТВОѠ И НЕПОСТИЖИМУ ПУЧИНУ ЧДЕСЪ СОДѢВАЮЩИХЪ Ѡ НЕТАЛѢННЫХЪ МОЩЕЙ ТВОИХЪ. ТѢМЖЕ ВѢРНІИ, ПРИЕМАЮЩЕ ТОВОЮ БЖІА БЛГОДѢАНІѠ, БЛГОДАРНЫМИ ГЛАСЫ ВОСХВАЛѡЮТЪ ТЛ СІЦЕ: РАДЫСА, ЦРКВЕ ХРІТѠВЫ СВѢТЛОЕ ОУКРАШЕНІЕ: РАДЫСА, ПРАВОСЛАВНЫХЪ КРѢПКОЕ ОУТВЕРЖДЕНІЕ: РАДЫСА, ВСЕХВАЛНАА, АПЛѠВЪ БГОСВѢТЛЫЙ ВѢНЧЕ: РАДЫСА, СТИТЕЛЕЙ ВЕЛЕЛѢПНАѠ КРАСОТО: РАДЫСА, МЧНИКѠВЪ ВЫСОКАѠ ПОХВАЛО: РАДЫСА, СТРѢПОТЕРПЦѠВЪ ВЕЛИКАѠ СЛАВО: РАДЫСА, ИСПОВѢДНИЧЕСТВА ТВѢРДОЕ ПРАВИЛО: РАДЫСА, ДѢАМЪ ЦѢЛОМѢРІѠ НАСТАВНИЦЕ: РАДЫСА, ВСѢХЪ ПРПБНЫХЪ ИСТИННОЕ СОВЕРШЕНСТВО: РАДЫСА, ПРѢВНИКѠВЪ ОУДОБРЕНІЕ: РАДЫСА, ВСѢХЪ ХРІТІАНЪ ВЪ СКОРБЕХЪ ВЕЛИКОЕ ОУТѢШЕНІЕ: РАДЫСА, ІАКО Ѡ ВСѢХЪ РОДѠВЪ ХРІТІАНСКИХЪ ИМА ТВОЕ ПРОСЛАВЛѢТЕСѠ. РАДЫСА, ВЕЛИКОМЧНИЦЕ ѢУФІМІЕ ВСЕХВАЛНАА.

Вонд́акъ ї.

Нот́ащи і́пстїи ѿ ѡчи́стїи цр҃тѣво своѣ ѿ вс́акагѡ вреда́
 слочест́ивыхъ ѡре́ей, бл҃гоѹт́иваа цр҃нца і́рина вѣліе ѿмѣаше
 тѣа́ніе во ѡже ѡбръѣстїи нетлѣ́ннаѣ твоѡ мо́щи, всехв́альнаа:
 ѿ ѡгда ѡбръѣте жел́аемое, вз́авши ѿ нѣдръ земны́хъ ѣакѡ цвѣтѣхъ
 прекр́асный, напóлнисѣ воздѹхъ неизрече́ннагѡ бл҃гоѹха́ніа: вѣрніи же, съ
 радост́ю неизѓл҃бланною ѿ торжествóмъ, внео́ша нетлѣ́ннаѣ мо́щи твоѡ
 въ хра́мъ твоѡ ч́тныи, ѿдѣ́же ѿ до ны́нѣ прославл́аемый бг҃ъ въ чѹде́сѣхъ
 сво́ихъ слы́шитѣ бл҃годаре́ственнаѣ пѣснѣи вопі́ющихъ ѡмѹ: **І**а́ллиѹа.

Ікогъ ї.

Стѣна ѡсѣи двѣамъ, ѿ прѣбѣ́жнице і́псїтѣльное всѣ́мъ въ скóрбєхъ
 прѣтека́ющимъ тебѣ́, всехв́альнаа великомѣ́нице ѡвф́имїе. сегѡ́
 ра́ди вѣрніи по до́лгѹ пѣ́сньми похв́альными бл҃гоѹм́ильнѡ
 оѹбл́жаютѣ тѣа́ і́нце: **Р**а́дѹѣа, скóраа послѣ́шнице всѣ́хъ съ вѣрою ѿ
 любóвїю прѣзыва́ющихъ тѣа́: ра́дѹѣа, крѣ́пкаа застѹ́пнице вѣрныхъ ѿ ѿ
 всѣ́хъ бѣ́дъ храні́тельнице. ра́дѹѣа, прѣтека́ющихъ къ тебѣ́ ѿ трево́лнѣнїа
 страст́ей ѿзб́авительнице: ра́дѹѣа, слоестра́ждущихъ ѿ дѹхóвъ слóбы
 скóраа помóщнице. ра́дѹѣа, ѣакѡ во вс́акоѡ нѹ́ждѣ ѿ печа́ли
 прѣзыва́ющимъ тѣа́ скóрѹю по́мощь пода́аеши: ра́дѹѣа, ѣакѡ мл́твами
 тво́ими молѣ́нїа на́ша оѹкрѣ́плаетѣши, ѿ прѣ́толѹ всевы́шнагѡ возно́сиши.
 ра́дѹѣа, ѣакѡ коегѡ́ждо прош́енїа прѣварі́ти тѣ́ишиа: ра́дѹѣа, ѣакѡ
 стропóтнымъ пѹ́темъ грѣхà ѿдѹ́щимъ вразѹм́ленїе пода́аеши. ра́дѹѣа,
 ѣакѡ всѣ́хъ сла́вущихъ тѣа́ на пѹ́ть і́псѣнїа наста́вляеши: ра́дѹѣа,
 почт́ающихъ сла́внѹю пáмать твою́ вѣ́чнаѣ жї́зни, мл́твами тво́ими,
 сподобл́ающаа. **Р**а́дѹѣа, великомѣ́нице ѡвф́имїе всехв́альнаа.

Кондакъ ѿ.

Вѣнѣе наше похвалѣное, ѿце бы и тѣмочисленно бѣло, недовольно[е] ѣсть по достоѣнїю восхвалѣти тѣ, сѣѣи и всехвалѣнаа великомѣнице ἑνφίμῳи: Ѿвѣче мы, тобою Ѿбѣльну прїемлющїи бжїѣ дарованїѣ, бж҃годѣрннѣи сѣще, бж҃е въ тебѣ прославлѣемомъ бж҃годѣрственими оустыи поѣмъ: **А**ллилуїѣ.

Їкосъ ѿ.

Вѣща сѣи въ цркви хрїстовѣ сїѣющаа неведѣственнымъ свѣтомъ бл҃гнѣи бжїѣ, и ѡзарѣющаа тѣмъ нашеѣ неразѣмїѣ, всехвалѣнаа великомѣнице ἑνφίμῳи. сего ради молимъ тѣ: просвѣти насъ помраченныѣ грѣхѣмъ и на стезю жїзни настѣви, да во оумнеленїи ср҃ца поѣмъ тебѣ похвалѣныѣ пѣсни сїѣ: **Р**адѣи сѣ, свѣтїло бл҃гочѣтїѣ свѣтлѣе слнца: радѣи сѣ, бж҃говѣннаа смѣрно, црковь хрїтовъ ѡбл҃гоухающаа. радѣи сѣ, сокровище бж҃їихъ дарованїѣи неиздѣлѣемое: радѣи сѣ, предстѣлѣннице бж҃дѣтельствующѣи въ мѣри житїействѣмъ. радѣи сѣ, ѡбл҃оуѣмѣмъ твоѣмъ твердаа стѣна: радѣи сѣ, вѣрныхъ ѡсѣлѣющаа смѣслы. радѣи сѣ, скорѣи помощнице страждующѣи: радѣи сѣ, неведѣрѣваемое прїстѣлѣннице ѡбдѣрѣваемѣмъ. радѣи сѣ, скорѣи прїсно оутѣшѣнїе: радѣи сѣ, ѣкѣ въ чертозѣ бл҃женныѣхъ прїснѣ ѡбнѣтѣши. радѣи сѣ, ѣкѣ ѡ насъ прїснѣ предстѣлѣствѣши: **Р**адѣи сѣ, великомѣнице ἑνφίμῳи всехвалѣнаа.

Кондакъ ѿ.

Вѣтъ ѡ бж҃ѣ данѣ бысть тебѣ: приводѣти ко спсѣнїю всѣхъ къ тебѣ прїтекающихъ, подавати исцѣлѣнїѣ недѣл҃ующѣмъ, и сохраниати ѡ бж҃ѣи и скорѣи чѣщѣмъ пѣмѣть твою. сего ради молимъ тѣ мѣтѣми твоими прїснѣ сохрани црковь бжїю ѡ всѣмъ злѣмъ, оукрѣпи родъ нашъ на врагѣи нашиѣ, и всѣхъ люди твоѣ въ добродѣтельствѣмъ житїи предѣпѣлати сотвори, да вси бж҃годѣрствѣнное пѣнїе прїносимъ бж҃е сѣще: **А**ллилуїѣ.

МЕСЕЦА СЕПТЕМБРА, У 16. ДАН.

ЖИТИЈЕ СВЕТЕ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЕ ЈЕФИМИЈЕ.

Гвета великомученица Јефимија родила се у Халкидону, граду витинијском, од благочастивих родитеља, оца Филофрона, сенатора и мајке Теодорисије. Јефимија беше девојка красна душом и телом.

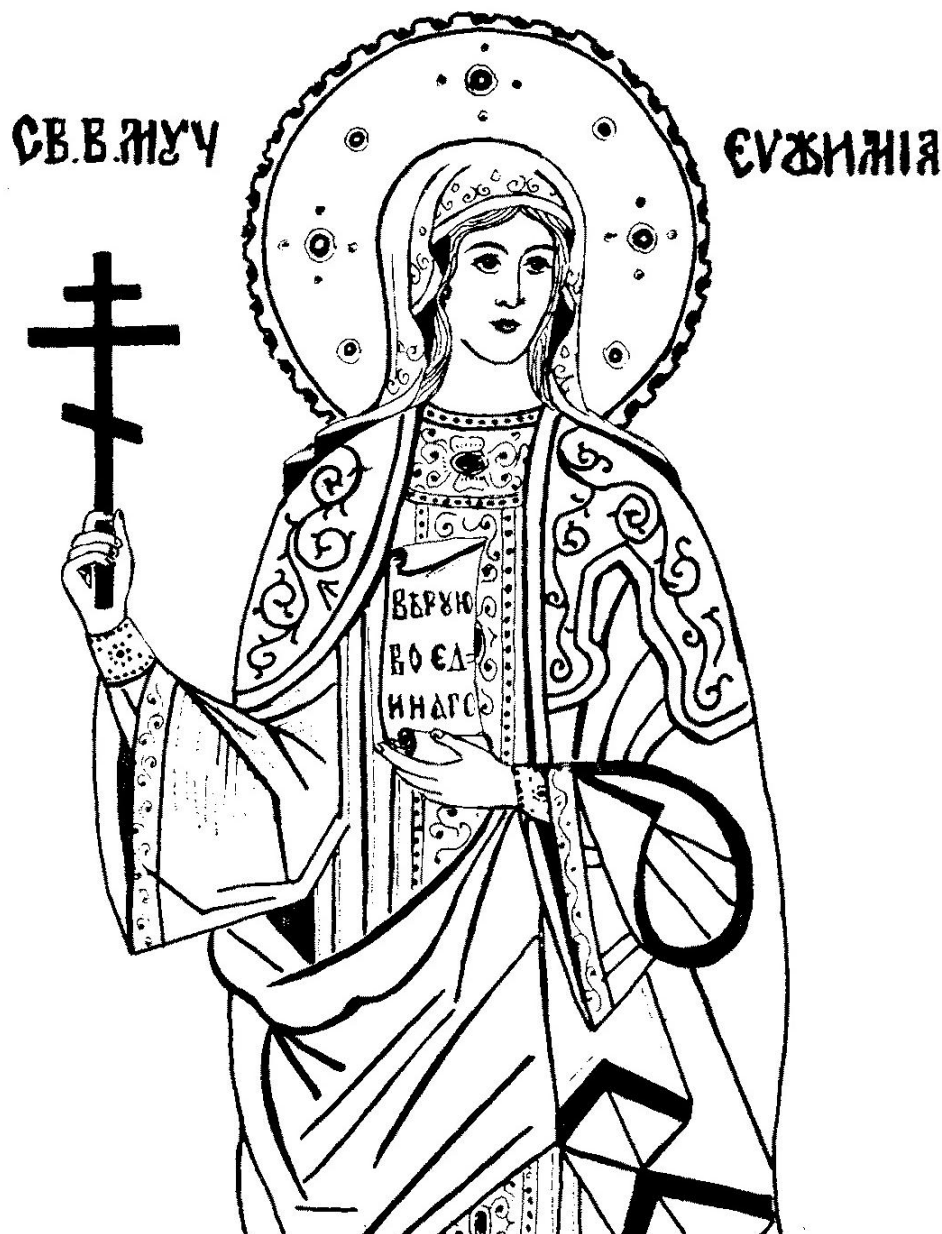
За време нечастивог цара Диоклецијана владао је Халкидоном антипат Приск. Он је установио празник са жртвоприношењем богу Ареју, чији су се храм и идол налазили у Халкидону. После осам дана дошло је много народа да принесе жртву идолу Арејеву, а хришћани су се, видевши то богомрско дело, сакрили и на тајном месту приносили бескрвну жртву истинитом Богу, Господу нашем Исусу Христу.

Антипат Приск је прилежно испитао има ли неко ко се не покорава његовој наредби и који демону Арејеву не приносу жртву. Пронађе четрдесет девет хришћана и међу њима и свету дјеву Јефимију, младу и лепу, која сијаше као месец међу звездама. Тада их охоли Приск упита зашто се не покоравају царској наредби, а они одговорише: „И царској и твојој наредби треба се повиновати ако није супротна небесноме Богу, а ако је супротна, треба јој се противити.“ Тада их мучитељ поче мучити тамницом и ранама из дана у дан, деветнаест дана. Кад у двадесети дан бише изведени на суд, упита их мучитељ да ли су се научили од мука да послушају његову заповест. Они су одговорили: „Немој се трудити, антипате, да нас одвојиш од правог пута. Пре ћеш преврнути горе на земљу, него наша срца одвојити од истинитога Бога“.

Кад виде да не може успети, посла их Приск у тамницу, а свету дјеву Јефимију одвоји од њих и поче јој ласкати због њене лепоте. Она се пак мољаше Богу и рече мучитељу одрешито: „Не помишљај да ћеш слабост моју лако окренути на твоје безакоње. Иако сам жена и немоћна телом и млада годинама, ипак ми је мужаственије срце него твоје и благодаћу Христовом имам бољи разум него сви ваши мудраци. Држите да сте с њима мудри, а безумнији сте од свих незналица, јер не знате истинитога Бога већ демоне за бога имате. Уздам се у силу Христа, Бога мога, да ме нећеш победити.“ Тада мучитељ, постиђен, разгневи се много и нареди да је муче на точку. Она се помоли Богу и анђео Господњи сломи точак и свету дјеву исцели од рана. Мучење није престало. Свету мученицу стављаху у усијану пећ, а затим је бацише у дубок ров пун отровних змија и скорпија. На крају је изведена пред дивље зверове, који лизаху њене ноге. Само јој је једна медведица нанела малу рану из које је потекла крв. Пред зверима се света мученица помоли Богу и чу се глас с неба који је зове у горње пределе. Тако предаде душу своју Господу, за Кога пострада 304. године. Тада стигоше

њени родитељи, узеше своју свету кћер и часно је сахранише близу града, благодарећи Богу и радујући се што се удостојише да буду родитељи такве кћери.

Мошти свете великомученице Јефимије прославио је многим чудесима Бог, који је „диван у светима Својим“. Њему и од нас нека буде част и слава сада и увек и у све векове. **А**мин.

ЇВЇЇСТѦ ПРѢБНѢЙ МѢРИ НАШЕЙ ПАРАСКЕВѢ.*¹¹

[Празднѣмѣй ѿ-гѡ Ѡктѡвріа.]*¹²

Кондакъ ѿ.

ВзбрѣннаѦ ѿ гдѣ на твѣрдн цркви возсіати, прѣбнаѦ мѣри
параскѣво, ѡглаголѣнымъ твоимъ житіемъ возсіала єси всемѹ міру
ѡакѡ снцѣ пресвѣтлоє, ѡ ѡцымъ въ болѣзняхъ дшѣвныхъ ѡ
тѣлѣсныхъ цѣлительница ѡбѣлає єси. сегѡ ради вѣроу ти зовѣмъ:
РадѹсѦ, прѣбнаѦ мѣри параскѣво, скорѣѡщихъ ѡутѣшеніє.

Їкосъ ѿ.

Вггльскѡю рѣвностѣ показавши, досточуднаѦ, житіє своѡ
добродѣтельми ѡукрасила єси на землѣ, ѡггльскагѡ же
ликоствоѡнїѦ сподобилає єси на нѣбсѣхъ: съ нимъ ѡубо моли
прилѣжнѡ члвѣколюбца ѡзбавити ѿ вѣдъ ѡ напѣстей всѡхъ вѡпїѡщыхъ ти
снцѣ: РадѹсѦ, вѡлею своєю блгѡе ѡго заповѣдей хрїстовыхъ подѣлає:
радѹсѦ, житіемъ твоимъ сѣтѹ міра ѡблнчѣлає. радѹсѦ, плѡть своѡ
страстѣми попрѣлає: радѹсѦ, срце своѡ чисто ѿ всѡхъ страстѣхъ
дшѣврѣдныхъ сохранилає. радѹсѦ, совершеніемъ заповѣдей любовь бжїю
къ себѣ сѣлає: радѹсѦ, ношенію крѣта насъ въ послѣдованїи хрїстѹ
научѣлає. РадѹсѦ, прѣбнаѦ мѣри параскѣво, скорѣѡщихъ ѡутѣшеніє.

^{11*} Елена Узунова (или: Петко Т. Хинов ?) је овај акатист са општедоступног превода на србски [превела 2003. г. на црквено-словенски језик](#) и не знајући да постоји овде предложени оригинал на црквено-словенском језику.

^{12*} Српски православни епископ Браничевски, господин Хризостом (Војиновић) дао је свој благослов да се овај Акатист преп. матери нашој Параскеви може служити. Е. Бр. 144/72 у Пожаревцу.

Конда́къ ѿ.

Відаючи житі́йскихъ вѣщій ізмѣненіе, мі́рскій ма́тѣжъ ѡста́вила є́си, и́ възвѣ́стїю вселѣ́лася є́си, і́дѣ́же мно́гимъ пощѣ́ніємъ и́ мѣ́твами, і́акъ бѣ́говѣ́нною пи́щею, дѣ́шѣ́ своѣ́ питала є́си бѣ́гоговѣ́ннѡ пою́щн бѣ́ѣ: **А**ллилу́їа.

І́косъ ѿ.

Разумъ и́ вѣ́рѣ́ прѣ́вѣ́ и́ со́вершеннѡ́ю лю́бовь сѣ́ла, бѣ́гомѣ́драа мѣ́ри, возде́ржаніємъ и́ смире́ніємъ себѣ́ оу́красі́ла є́си: тѣ́мъ же и́ была є́си хра́мъ вѣ́жїи и́ чѣ́десъ і́сто́чникъ не́искѣ́дный. се́гѡ́ ра́ди бѣ́гоговѣ́ннѡ тѣ́ поѣ́мъ: **Р**адѣ́йсѣ́, є́ѡ́льскагѡ́ самоѡ́верже́ніа ѡ́бразѣ́ со́вершеннѡ́й: ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ ни́цетѡ́ю вре́менныхъ бо́гѣ́ство вѣ́чноє и́ сла́вѣ́ сѣ́ла є́си. ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ ѡ́бѣ́томъ не́сѣ́ла вы́сотѣ́ дѣ́ха своѣ́гѡ́ показала є́си: ра́дѣ́йсѣ́, смире́ніа свѣ́тлаа вы́сотѣ́. ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ по́двиги тво́ими дѣ́ше́тлѣ́нными сї́лы попра́ла є́си: ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ вы́сотѡ́ю по́двигѡ́въ тво́ихъ всѣ́ оу́дѣ́вила є́си. **Р**адѣ́йсѣ́, прѣ́бнаа мѣ́ри па́раскѣ́но, і́скорѣ́щнхъ оу́тѣ́шеніе.

Конда́къ ї́.

Вілою дѣ́ха сѣ́ла оу́крѣ́плѣ́ема, мѣ́жеки прѣ́терпѣ́ла є́си по́стныа по́двиги, прѣ́бнаа, слѣ́зѣ́ми же тво́ими велича́ваго вра́га попра́ла є́си, воспе́вающн сѣ́ бѣ́годарѣ́ніємъ бѣ́ѣ: **А**ллилу́їа.

І́косъ ї́.

Вѣ́дѣ́ніе вѣ́дѣ́щагѡ́ сѣ́ла хрї́сто́ва все́гда во оу́мѣ́ і́мѣ́щн, и́ тѣ́плыа слѣ́зѣ́ пролі́ающн, прѣ́блѣ́ннаа, оу́красі́ла є́си свѣ́тїльни́къ дѣ́шн твоѣ́, гото́ва сѣ́щн оу́серѣ́стн сѣ́дїю прѣ́бнѣ́йшаго. то́гѡ́ оубо мо́ли десна́гѡ́ прѣ́сто́лнѣ́ да сподо́битъ и́ насъ вѣ́рою пою́щыа тѣ́ сї́це: **Р**адѣ́йсѣ́, ѡ́бѣ́телище прѣ́ста́гѡ́ дѣ́ха: ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ все́ житї́е своѣ́ ѡ́сѣ́ла є́си не́прѣ́станнымъ при́зываніємъ і́мене вѣ́жїа. ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ прѣ́спѣ́ла є́си вѣ́ не́лѣ́ностныхъ і́аже кѣ́ бѣ́ѣ мѣ́твенныхъ прѣ́сто́лнїй: ра́дѣ́йсѣ́, і́акъ і́лою мѣ́твы прѣ́повѣ́діа є́си дѣ́ла́вльскаа

искѹшѣніѣ. радѹиѣ, ѣкѡ послѣднимъ воспоминаніемъ ѿ грѣхѣ себѣ сохранила ѣси: радѹиѣ, ѣкѡ бгѹ совершенноу оѹгодила ѣси. Радѹиѣ, прѣбнаѣ мѣти параскѣно, скорѣящихъ оѹтѣшеніе.

Кондакъ дѣ.

Всрю настоѣщагѡ житіѣ ѿвѣргла ѣси, прѣбнаѣ: ницетѹ самовольноу хрѣта ради стѣжавши, добродѣтельми велики ѿбогатилаѣ ѣси, и мнѡгѣѣ къ ревности, ѿбразомъ житіѣ своегѡ воздвѣгла ѣси, оѹчаши нѣхъ пѣти хрѣтѹ бгѹ: **А**ллилуѣѣ.

Їкосъ дѣ.

Вслышавъ гдѣ мѡлитвы и воздыханіѣ твоѣ наединѣ творимыѣ въ тайнѣ, блженнаѣ мѣти, на нѣси же предъ ѡгглы прослави болѣзни и трѹды твоѣ ѣвѣ: нынѣ же, бжтвеннагѡ раѣ проходѣши нечлѣнныѣ пѣжити, поминѣи и насъ поющыѣ ти сѣце: Радѹиѣ, достохвѣльнаѣ, ѡггломъ сопрічастнице: радѹиѣ, стѣтелей велелѣпнаѣ красотѣ. радѹиѣ, прѣбныхъ совершеннаѣ и высокаѣ похвалѣ: радѹиѣ, прѣбныхъ оѹдобреніе и поствникѡвъ правило извѣстнѣйшее. радѹиѣ, дѣственикѡвъ и монахинѣ славо и бгѡсвѣтлыѣ вѣнче: радѹиѣ, хрѣтіанѡмъ стѣно и тѣрдое застѹплѣніе. Радѹиѣ, прѣбнаѣ мѣти параскѣно, скорѣящихъ оѹтѣшеніе.

Кондакъ ѣ.

Везмѣлѡ совершила ѣси жизнь свою, блженнаѣ мѣти параскѣно, нестѣжаніемъ оѹкрашающисѣ и воздержаніемъ просвѣщающисѣ, бѣліемъ же тѣчию питающисѣ, и поющи со оѹмнленіемъ вѣщѣ: **А**ллилуѣѣ.

Їкосъ ѣ.

Вѣда пресѣбѣи дхѣ чѣстоѣ житіѣ твоѣ, къ семѹ же и безмѣрноѣ смиреніе твоѣ, славиѹ тѣ въ чѹдесѣхъ показѣ, превлженнаѣ. тѣмже ѿ сегѡ житіѣ ѡшѣдъ ко ѡномѹ блженствѹ, съ прѣбными лѣки ходѣтайствѣши ѿ всѣхъ поющихъ ти со оѹмнленіемъ:

Радѹи́ся, пѣсты́нный шипче бѣговѣ́нный: радѹи́ся, пѣсты́нное добрѣ́йшее пѣсты́нное воспитані́е. радѹи́ся, ѣ́кѡ серпо́мъ мѣ́тѣхъ твои́хъ те́рніе страсте́й и́зсѣ́кла є́си: радѹи́ся, ѣ́кѡ пролі́аніемъ слѣ́зъ твои́хъ грѣхѣ́бный о́гнь погаси́ла є́си. радѹи́ся, ѣ́кѡ вса́кое вра́жіе наші́ствіе ѿгна́ла є́си: радѹи́ся, ѣ́кѡ о́бразомъ добродѣ́тельнагѡ житі́а твоегѡ лѣ́нныа къ пока́нію воздви́заша. **Р**адѹи́ся, прѣ́бнаа мѣ́ри паракле́но, скорѣ́щихъ оутѣ́шеніе.

Конда́къ 5.

Проповѣ́дникѹ пра́вды, и́лїи достоу́ждномѹ, и́ іѡа́ннѹ прѣ́течи, свѣ́тильникѹ пока́ніа, подо́бшиа, прѣ́бнаа мѣ́ри, всѣ ѿложи́вши житѣ́йское попече́ніе, молча́ти въ го́рѣхъ, бѣ́нію же и́ па́мѣти смѣ́ртнѣй всегда́ побѣ́ающаа, пѣ́ла є́си бѣ́хъ: **І**лли́и́дїа.

Їко́с 5.

Возсі́а нѣ́бный свѣ́тъ сто́ащей ти со о́умиле́ніемъ на всенѣ́щнѣй мѣ́тѣ, и́ се ѡ́гнь гдѣ́нь предста́ предъ тобо́ю возве́щаа ти бѣ́іе бѣ́говолѣ́ніе да возвра́тишиа во о́чество твое́, та́мѡ во подо́бїи тебѣ́ тѣ́ло земли ѿда́ти, дѹ́хомъ же пренти́ въ небеса́а се́лєніа. сегѡ́ ради по́емъ тебѣ́ та́кѡваа: **Р**адѹи́ся, ѣ́кѡ, є́ще і́щей ти въ жи́зни се́й, сподо́бнаа є́си ѡ́гньскагѡ лице́зрѣ́ніа: радѹи́ся, ѣ́кѡ бѣ́говоѣ́ннѡ испо́лнила є́си бѣ́іе повеле́ніе: радѹи́ся, ѣ́кѡ въ цр́кви влахѣ́рнѣй бѣ́іей мѣ́ри те́плѣ моли́лаа є́си: радѹи́ся, ѣ́кѡ те́пломѹ є́а застѹ́плє́нію себѣ́ вѣ́чила є́си: радѹи́ся, ѣ́кѡ при исхо́дѣ тво́емъ ѡ́ всѣ́мъ мі́рѣ прилѣ́жнѡ моли́лаа є́си: радѹи́ся, ѣ́кѡ по исхо́дѣ тво́емъ ѡ́бръла є́си жи́знь приносѹ́щнѡ. **Р**адѹи́ся, прѣ́бнаа мѣ́ри паракле́но, скорѣ́щихъ оутѣ́шеніе.

Конда́къ 3.

Воста́щи ти ѿ ны́нѣшнагѡ вѣ́ка предста́вниа, зашла́ є́си ѣ́кѡ свѣ́зда ѿ мі́ра сегѡ́, прехва́льнаа, и́ возсі́ала є́си въ премі́рнѣй жи́зни, ѡ́ста́вльши на́мъ ѣ́кѡ зарі́ добродѣ́тели и́ испра́вєніа житі́а твоегѡ ѡ́зра́ющаа срѣ́а всѣ́хъ съ вѣ́рою пою́щихъ бѣ́хъ: **І**лли́и́дїа.

Їкоуз 3.

Нобыа бл҃гѣти законѣхъ исполнивши, на нѣо текущею добродѣтелей возшедѣ колесницею, досточуднаа, нынѣ съ нѣными радѣшиа чинноначалѣи. съ нѣми оубо молиа сп҃сѣ хр҃тѣ ѿ всѣхъ поющихъ ти сице: Радѣшиа, ѣакѡ кѣ невечернемѣ свѣтѣ прешла єси: радѣшиа, ѣакѡ сподобилаа єси жнлицѣ красотѣ хр҃тѣовыхъ. радѣшиа, ѣакѡ прѣлаа єси ѿ г҃а многоцѣннѣю мзѣ трѣдѣвѣ твоихъ: радѣшиа, ѣакѡ свѣше прѣлаа єси вѣнѣцѣ неведѣаемый. радѣшиа, ѣакѡ чѣстѣ зрѣши трѣѣпостѣное бж҃тѣво: радѣшиа, ѣакѡ со аг҃лы на нѣсѣ ѡбѣтѣши. Радѣшиа, прѣбнаа мѣти параскѣно, скорѣящихъ оутѣшенѣе.

Кондакъ ѱ.

Втрѣнное ѱ дѣвное видѣнѣе оузрѣ хр҃толюбивый геѡргїи: мнѣа во зрѣти нѣкѣю цр҃ицѣ, на пресвѣтлѣмъ прѣтолѣ сѣдѣцѣю, ѱ мнѣжество свѣтлыхъ вѣнѣвѣ ѿкрестѣ тоѣ спѣящихъ, оуслѣша г҃г҃лы ємѣ: геѡргїе, вскорѣ ѱзѣмше мѣци моѣ въ нарѣчитѣмъ*¹³ положите мѣстѣ поюще бг҃ѣ: **А**ллилуїа.

Їкоуз ѱ.

Вѣсь хр҃тїанскїи собѣрѣ, оуслѣшавѣ г҃г҃лы геѡргїа, потечѣ кѣ моцѣмъ прѣбныхъ параскѣнѣ, ѱ тѣа со мнѣгимъ оуєрдѣемъ ѱзѣмѣ, ѣакоже ѿ нѣкоемъ сокровѣци многоцѣннѣмъ*¹⁴ радѣшиа, чѣстнѣ положѣ въ цр҃кви, воспѣваа съ любовїю сице: Радѣшиа, радѣстное правослѣвныхъ слѣшанѣе: радѣшиа, свѣтлаа вѣры свѣздѣ, вѣрныхъ просвѣщающаа. радѣшиа, бл҃говѣннаа смѣрно, цр҃ковь хр҃тѣовѣ ѿбл҃гоущаа: радѣшиа, сокровѣце бж҃иныхъ дарѣанїй нежидѣемое. радѣшиа, ѱсточниче бг҃отѣчный, ѱсточаа вѣрнымъ цѣлѣтѣльныхъ вѣды: радѣшиа, ѣакѡ всѣмъ вѣрнымъ, бл҃г҃тїю хр҃тѣовѣю, ѣзѣы ѱцѣлаѣши. Радѣшиа, прѣбнаа мѣти параскѣно, скорѣящихъ оутѣшенѣе.

¹³* у изворнику: нарѣчитѣмъ.

¹⁴* у изворнику: многоцѣннѣмъ.

Konrákz J.

[illegible]

ÍKOTZ d.

Вспомогаетъ ѿтроку, иже дѣлаѣтъ лѣтъ ѿ рождѣнїа не гл҃голаше,
пришедъ же изъ вѣроу въ^{*15} храмъ твоѣ, ѡбѣ ползчѣи ищѣленїе.
сего ради поемъ ти со оумилѣнїемъ: **Радѣица**, мѡщная
застѣпница наша и ѿ вѣдъ неизбавительнице: **радѣица**, слостраждущихъ ѿ
дхѡвъ слѡбы икорѡ помѡщнице. **радѣица**, ѣкѡ мѡтѡю твоєю зрѣнїе
слѣпымъ возвращаеши: **радѣица**, ѣкѡ неплодѣствующымъ блаженныи плодъ
ѿ бга низпосылаеши. **радѣица**, ѣкѡ разслабленныа ѿ одрѡ
возставаеши: **радѣица**, немѡлчнаа ходѡтанце изъ вѣроу къ тебѣ
притекающимъ. **Радѣица**, прѣбная мѣти параскѣно, скорбѡщихъ оутѣшенїе.

Конда́кz Г.

Вѣста ѿ нѣхъ людемъ болѣзнь женѣмъ ѡбѣщающю хранити бжѣмъ
 повелѣнїа: ѡбаче, солгавшю и не сохранившю ѡбѣты своѣ,
 ѡбѣмъ наказала ѿ нѣхъ болѣзнью и смѣртїю, да и нынѣ поучаютьсѧ не
 солгати бгѣ, но во истинѣ пребывати и пѣти бгѣ: **А**ллилуїа.

ÍKOCZ T.

С
 тѣна была сѣи ѿ іспитѣльнаго приѣзжнице правослабнымъ людемъ
 сѣиымъ въ плачѣніи, притекающимъ въ скорби своей къ
 цѣлѣбнымъ ѿ чюдотворнымъ моцѣмъ твоимъ, ѿ вопіющихъ
 ти всеумильно такъ вѣда: Радѣи, всѣмъ вѣрнымъ престолице
 бѣгоутишное: радѣи, ѿбѣднимъ твоимъ предстательнице ѿ
 покровительнице. радѣи, ѿкъ плачущимъ въ скорбехъ ихъ ѿутѣшеніе
 подадеши: радѣи, ѿкъ чюдесы ѿ агарны ѿстрашашеши ѿ вразумлѣши.

^{15*} у изворнику: во.

ра́дѹи́са, ѿ́акѡ ѿ́ма твоѐ и́ въ^{*16} и́нопле́мннѣхъ просла́вля́етсѧ: ра́дѹи́са, ѿ́акѡ тво́ю правосла́вїе возвы́шаетсѧ. Ра́дѹи́са, прѣ́бнаѧ мѣ́ти параскѣно, ско́рѣѣхъ о́утѣше́нїе.

Конда́къ ѿ.

Вѣ́нѣѧ и́ моли́твы прино́сѣщи бѣ́говѣ́рнаѧ цѣ́рѣѧ ми́лицѧ предъ ко́вчегомъ тво́ихъ чѣ́дотво́рныхъ мо́щей, съ бѣ́лѣмъ тѣ́нѣмъ прене́се ѿ́ и́нопле́мннѣхъ во гра́дъ сво́й прѣ́то́льный на о́хранѣ́нїе все́го́ ро́да на́ше́го пою́щегѡ бѣ́: **Аллилу́ѧ.**

Ў́косъ ѿ.

Свѣ́тлаѧ и́ новопрое́ѣвшаѧ свѣ́зда ѿ́бѣ́лаѧ ѣ́си на за́падѣ, свѣ́тлыми лѹ́чѣми чѣ́дотво́рныхъ мо́щей^{*17} тво́ихъ всѣ́мъ вѣ́рнымъ сѣ́ѣѡщи, па́че же о́честѣ́ тво́емѹ, привле́каѡщи сѣ́ пресвѣ́тломѹ сѣ́нїю тво́ихъ по́двигъ, и́ и́збавля́ѡщи ѿ́ бѣ́дъ и́ напѣ́стей, пою́щемѹ тѣ́ сѣ́це: Ра́дѹи́са, всѣ́хъ и́сцѣ́лѣ́нїй и́сто́чнице: ра́дѹи́са, лю́тѣ стра́ждѹ́щихъ по́мощнице. ра́дѹи́са, ѿ́акѡ ско́рбный мѣ́хъ разго́на́еши: ра́дѹи́са, ѿ́акѡ ѿ́ бѣ́дны грѣ́ховныѧ члѣ́вѣки и́збавля́еши. ра́дѹи́са, ѿ́акѡ тво́ю дерзнове́ннѡ бѣ́зднѹ мѣ́рдѣѧ бѣ́ѣѧ призыва́емъ: ра́дѹи́са, ѿ́акѡ тво́ю ѿ́ потѣ́па гнѣ́ва и́збавля́шесѧ мѣ́рѣ съ бѣ́гомъ о́бръѣ́таемъ. Ра́дѹи́са, прѣ́бнаѧ мѣ́ти параскѣно, ско́рѣѣхъ о́утѣше́нїе.

Конда́къ бѣ.

Влѣ́тїю хрѣ́то́вою и́сцѣ́лѣ́еши болѣ́зни, и́ прогоня́еши лѹ́кавыѧ дѹ́хи и́ стра́сти, сла́внаѧ параскѣно, и́ просвѣ́ща́еши вѣ́рныѧ бл҃гоче́ньми чѣ́десъ тво́ихъ да вопїю́тъ бѣ́годарнѡ бѣ́: **Аллилу́ѧ.**

Ў́косъ бѣ.

Мо́ѡще мо́лимъ тѣ́ прилѣ́жнѡ, прѣ́бнаѧ мѣ́ти параскѣно, ѿ́ хрѣ́то́вѣ(и́) цѣ́ркѣи моли́са, правосла́внѣй вѣ́рѣ́ крѣ́пость и́ о́долѣ́нїе на ѣ́реси, на́мъ же сѣ́е́нїе и́ мѣ́рѣ и́спроси́, да съ лю́бѡвїю велича́емъ тѣ́ сѣ́це: Ра́дѹи́са, хрѣ́то́вы цѣ́ркѣе свѣ́тлое о́украше́нїе: ра́дѹи́са,

^{16*} у изворнику: во.

^{17*} у изворнику: мо́щей.

правосла́вныѧ вѣ́ры за́щище́ніе: ра́дѣ́йсѧ, Ѡ́честѣѧ на́шегѡ стѣ́но и ѿ
инопле́мennyхъ и́збави́тельныице: ра́дѣ́йсѧ, Ѡ́бнѣ́тели тѣ́воеѧ покрѣ́ве: ра́дѣ́йсѧ,
хрѣ́ті́анскагѡ ро́да за́стѣ́плє́ніе: ра́дѣ́йсѧ, всѣ́мъ изъ вѣ́рою предста́тельства
тѣ́воегѡ и́щущыи́мъ ско́раѧ по́мощни́це. **Ра́дѣ́йсѧ**, прѣ́бнаѧ мѣ́ри параскѣ́но,
ско́рѣѧщи́хъ о́утѣ́шеніе.

Конда́къ г҃и.

прѣ́бнаѧ мѣ́ри параскѣ́но, ско́рѣѧщи́хъ о́утѣ́шеніе и дѣ́вѣ
о́украше́ніе, прѣ́ими ны́нѣ ѿ хѣ́дыхъ о́у҃стъ сїе́ пѣ́снопѣ́ніе, и
ѿ ге́енны и́збави́тисѧ на́мъ г҃а о́умоли, да изъ то́бою, въ
нѣ́нѣмъ Ѡ́честѣ́и на́шемъ, безко́нечнѡ поѣ́мъ ѿмѣ́: **Аллилу́їа.**

Се́й конда́къ г҃аго́ли три́жды.

И па́ки чте́тсѧ ѿкосъ а́-и:

А́ггльскѡю ре́вностѣ́ показавши,
до́сточѣ́днаѧ:

Та́же конда́къ а́-и:

И́збра́ннаѧ ѿ г҃а на тѣ́вѣ́рди цр҃кѣ́
во́зсіѣ́ти:

МѢ́стѣ прѣ́бнѣй ПАРАСКѢ́Нѣ.

прѣ́бнаѧ мѣ́ри
параскѣ́но, тѣ́плаѧ на́ша
за́стѣ́пни́це, и вездѣ́
въ ско́рѣѣхъ ско́раѧ по́мощни́це,
помози́ на́мъ грѣ́шныи́мъ и
о́убылыи́мъ въ настоѣ́щемъ сѣ́мъ
житі́и, о́умоли г҃а б҃га дарова́ти
на́мъ ѡ́ставле́ніе всѣ́хъ грѣ́хѡвъ
на́шихъ, та́же содѣ́лахомъ во всѣ́мъ
житі́и на́шемъ дѣ́ломъ, сло́вомъ,
помы́шленіе́мъ и всѣ́ми на́шими
чѣ́стѣ́вы, во и́сходѣ́ же ду́ши на́шеѧ
помози́ на́мъ недо́стѣ́йныи́мъ
и́збави́тисѧ ѿ во́здѣ́шны́хъ
мыта́рствъ и вѣ́чнагѡ мѣ́ченїѧ, да
велича́юще мѣ́тѣ́вное предста́тельство
тѣ́вое, всегда́ просла́вляе́мъ Ѡ́ца и с҃на
и с҃ѣ́аго дѣ́ха, ны́нѣ и прѣ́сно и во
вѣ́ки вѣ́кѡвъ. **А́минь.**

МЕСЕЦА ОКТОБРА У 14. ДАН.

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ МАТЕРЕ НАШЕ ПАРАСКЕВЕ.

У Тракији, близу града Каликратије, било је српско насеље Епивате. У њему се родила преподобна мати Параскева од побожних родитеља, који су ходили по закону Божијем и свој живот украшавали милостињом и добротинствима. Зато васпиташе и ову добру голубицу Христову да живи тако, како су и они живели и научише је закону Божијем, па у небеске обитељи пређоше. Наследница дома остаде Параскева са братом својим Јефтимијем, који се још за живота родитеља беше замонашио и касније постао епископ Мадитски и многа чудеса чинио за живота и после смрти.

После смрти својих родитеља преподобна усрдно зажеље подвижнички живот, те изнуриваше тело постом, трудом и бдењем. Затим остави многометежни свет и раздавши сву своју имовину оде у пустињу Јорданску, где живљаше анђелским животом као св. пророк Илија и св. Јован Крститељ. Укроћавала је себе постом и бдењем, хранила се бедно пустињским биљем, излагала врућини и хладноћи и обраћала се једино Ономе Који може да спасе од малодушности и буре смирене срцем. Украшена подвизима и добродетељним животом постала је возљубљена невеста Христова. Христос се уселио у њу са Оцем и Светим Духом и почивао је у њој као у цркви Својој светој. Сачувавши душу и тело од греха, света Параскева заиста постаде црквом Бога живог.

Једне ноћи, после много година проведених у пустињи, кад је била на молитви, виде анђела Божијег у облику пресветлог детета које јој приђе и рече: „Остави пустињу и врати се у свој родни крај. Тамо треба да предаш тело земљи, а душом да пређеш Господу.“ Схвативши смисао виђења и примивши га као Божије наређење, преподобна се зарадова што ће се ослободити тела, али зажали што ће оставити пустињу, јер ништа тако не чисти душу и не враћа јој првобитну боголикост као пустиња и усамљеност. Ипак, остави са жалошћу место где се подвизавала и врати се у свет. Дошавши у Цариград обиђе сва света места и уђе у пресветли храм Мајке Божје, који се зове Влахерна, и поклонивши се Пресветој Богородици, врати се у Епивате где поживе неко време не изменивши своје пустињске подвиге. Када се приближио час њеног преселења у вечност, помолила се прилежно за себе и за цео свет и предала душу своју Господу. Христољубиви људи са великим поштовањем положише у гроб њено свето тело.

Богу је било угодно да прослави своју угодницу и после смрти. Неки побожни човек по имену Георгије мољаше се по обичају Богу у своме дому. Те ноћи виде у сну као да нека царица седи на престолу а око ње стоји мноштво светлих војника. Тада му један од тих светлих војника рече: „Георгије, зашто тако брзо занемаристе тело преподобне Параскеве? Ископајте га из земље и положите га у свету гробницу, јер зажеле Бог да је прослави на земљи.“ Исте ноћи је и нека жена, побожна Јефимија, имала исто виђење, те обоје то сутрадан испричаше. Кад људи ово чуше, одоше са одушевљењем, са свећама, кадионицама и мирисима гробу, ископаше нетрулежно тело преподобне и положише га у цркву светих апостола Петра и Павла у Епиватима. Од тада се многа исцелења и дивна чудеса збиваху не само у оном крају него и по околним местима.

У то време ослаби византијско царство и по Божјем допуштењу Латини заузеше Цариград и све драгоцености црквене и утвари и свете мошти одношаху у Рим. У Бугарској је у то време владао благочастиви цар Јован Асен. До њега су били дошли гласови о слави преподобне Параскеве и он зажеле да њене свете мошти пренесе у своју земљу. Зато одмах посла у Цариград своје људе и понуди Латинима да траже од њега што год хоће само да му уступе те свете мошти. Чувши ово, Латини одмах обећаше цару да ће му испунити молбу, те он посла митрополита Марка да свечано пренесе мошти преподобне Параскеве, која се код Словена зове и Петка, из Епивата у престони град Трново, у своју царску цркву.

После непуна два века, кад су Турци заузели Трново, биле су мошти свете Петке пренесене у Видин, а касније, по одобрењу султана Бајазита, царица Милица их је пренела у Србију. Почивале су у цркви у Београдској тврђави (данас црква Ружица). Данас се мошти свете преподобне матере Параскеве-Петке налазе у Румунији у граду Јашу у цркви Света Три Јерарха у коју су пренете 14. октобра 1641.

Преподобна мати Параскева била је од нашег рода. Много је поштована у српском народу. Иако су њене мошти однесене из српске земље, њен је култ остао. И данас, ко са вером призове њене молитве добија помоћ од Бога, а чудеса која она чини у цркви Ружици у Београдској тврђави, у манастиру у Извору и на другим местима ко ће избројати?

Слава и хвала Господу који ју је прославио и дао нама за помоћницу!

Молитвама преподобне матере наше Параскеве, Господе Исусе Христе Боже наш, помилуј нас. **Амин!**

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ.

Монахиња Евпраксија, којој је крштено име било Јелисавка, рођена је у Ћићевцу 1. јуна 1914. У кући својих родитеља, Богосава и Зорке Цветковић, васпитана је у побожности и страху Божијем, а кад јој је било двадесет година ступила је као искушеница у манастир Ковиљ, 5. новембра 1934. Под руководством добре наставнице матере игуманије Јефимије, млада монахиња Евпраксија брзо је напредовала у монашким подвизима, у молитви и послушању, те ју је игуманија још као младу поставила за „старицу“ новим сестрама.

Кад је Ковиљско сестринство, после тешких страдања у рату, коначно нашло своје прибежиште у манастиру Свете Петке, монахиња Евпраксија је добила у дужност да држи црквено правило и певање у цркви. Пошто је била слабог здравља, ослободила ју је мати игуманија спољних радова и дала јој послушаније да у келији врши молитве, да сестрама препишује разне поуке Светих Отаца, акатисте и каноне. Радећи тај племенити посао, монахиња Евпраксија је потпуно ушла у молитвени дух црквене поезије, у њен класични стил и узвишену изражајну снагу црквенословенског језика. Та молитвена поезија испуњавала је одушевљењем њену душу, она је била њено дисање, њен прави живот. Од црквене песме није се одвајала ни дању ни ноћу. Кроз њу је она непрестано била молитвено повезана са Господом, Који је, видећи њену веру, побожност и љубав, подарио и њој велики дар да може да саставља акатисте.

Евпраксија је најпре саставила акатист својој светитељки, преподобној Евпраксији. Затим је, по жељи матере игуманије, написала акатист њеној светитељки, св. великомученици Јефимији. Акатист преподобној матери Параскеви, покровитељици нашег манастира, коју је монахиња Евпраксија много поштовала, написала је пред крај свога живота, а сестрама оставила аманет да се тај акатист чита у нашем манастиру.

Свој земаљски живот скончала је 2/15. октобра 1960. Сахрањена је у свом манастиру Свете Петке (Параскеве) код Параћина. Ликове светитељки у овој књизи радиле су сестре манастира Раванице.

